

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKKAKA

Huzur !

—mirin

TASARRUF SAHİPLERİ İÇİN

MÜHİM BİR TARİH

Nisan

PAZAR PAZARTESİ SALI ÇARŞAMBA PERŞEMBE CUMA CUMARTESİ

1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

TÜRKİYE

BANKASI

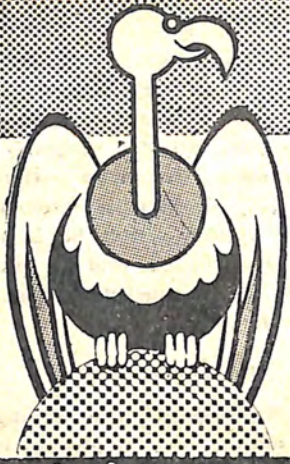
Senenin ikinci zengin çekilişine katılabilmek için tasarruflarınızı en geç **12 Nisan** akşamına kadar İş Bankasında toplayınız. Bu çekilişte 20' talihli 20 Apartman Dairesi, 2 talihli 100.000'er lira, 30 talihli 5.000'er lira, 200 talihli 1.000'er lira ve 10.000 talihli çeşitli para ikramiyeleri kazanacaklardır.

12 Haziranda

2

MİLYON

en fazla ikramiye veren bankadır

Akbaa

Beklediğim gün!

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BASİYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç
SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Rifat Ilgaz, Baha Oral, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Yaşar Özen, Semiramis Aydınlik.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Flatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer

caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI :

Kapak içi, santimi 20 li-

ra. İç sayfalar 30 ildir.

Cilt : 2 — Sayı : 33

15 Mart 1962

YIL : 40

Bu gazete Basın ahlakı Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

BİR Karadeniz gezisinde Sinop'a uğramıştım. Kafesli, cumbalı sokaklardan çarşıya çıkınca boydan boya sıralanmış dükkânların çoğunda iki şey vardı: Çocukken Baba Cafer'de okutulup içinden geçirildiğimiz evliya tesbihlerini andıran ipe dizilmiş kestane kangalları ve erkek esvabı satan hacırcılar, ısmarlamacılar...

Eskiden, Sinop, Karadeniz'in canlı bir kıyı iliymiş: Balıkçılık varmış, tuzlamacılık varmış, fıncılık varmış...

Ne mi olmuş bunlar?...

Bizi gezdiren yerli aydın:

— Göç eden Rumlarla beraber git-ti dedi!

Şaşa kaldım: Ya Karadenizin balıkçıları ne olmuştu acaba?.. Dilsiz ağcılarıyla: «Biz onlarsız yaşayamayız!» deyip intihar mı etmişlerdi?..

Gölköy, Ordu'nun yayla havası esen bir yüksek ilçesidir. Milletvekili olduğum yıllarda, dağ, taş dolaşırken, otlaklarında bir tek koyuna, ineğe, mandaya rastlamadım dersem inanır mısınız? İnsanlar, susuz, gübresiz toprağı tırmalamaktan kurumuş, dökülmüşler!

Geliniz kulağınıza söyleyeyim: Eskiden Rumlar —şu imparatorluk yıkılınca silâhlanıp dağa çıkan Rumlar— göç etmeden, bu yayla toprakları da başlıca hayvancılık bölgelerimizden biriymiş!

Geçen gün, sabah gazetelerinde okudum: Balıkçılık Kurumu, bir yılda üç milyon lira ziyan etmiş!

Aklım allak bullak oldu: Balık, bizim başlıca döviz kaynaklarımızdan biri olacaktır, değil mi?..

Dün, Akşam gazetesinin üçüncü sayfasında büyük bir manşet gördüm: Demiryollarımızda 98 milyon yolcu taşındı!

Bir yılda doksan sekiz milyon yolcu... Ama, demiryollarımız baştan başa bakım istiyor artık!.. Ama, lokomotiflerimiz ihtiyar nefeslerle soluk soluğa yürüyor artık!.. Ama vagonlar, eskimiş, yıpranmış vagonlar yenilenmek istiyor artık!.. Ve doksan sekiz milyon yolcunun sağladığı gelirden —memur maaşları, işçi gündelikleri, kırtasiye masrafları çıkınca— onarmaya birşey kalmıyor artık!

Bu sabah, Dolmabahçe - Fındıklı yolundan geçiyordum: Asfalt, tıpkı Mecidiyeköyü - Büyükdere asfaltı gibi, tıpkı Eminönü asfaltı gibi, tıpkı Sporsaray asfaltı gibi yer yer çatlamış, yer yer parçalanmış, yer yer çukurlaşmış, tümsekleşmişti... Ama, bu üç, dört yıllık asfaltların üstünde Nusretiye'ler, Yeni Cami'ler, bütün saltanatı üç, dört asrın gerisinden bakıyorlardı!

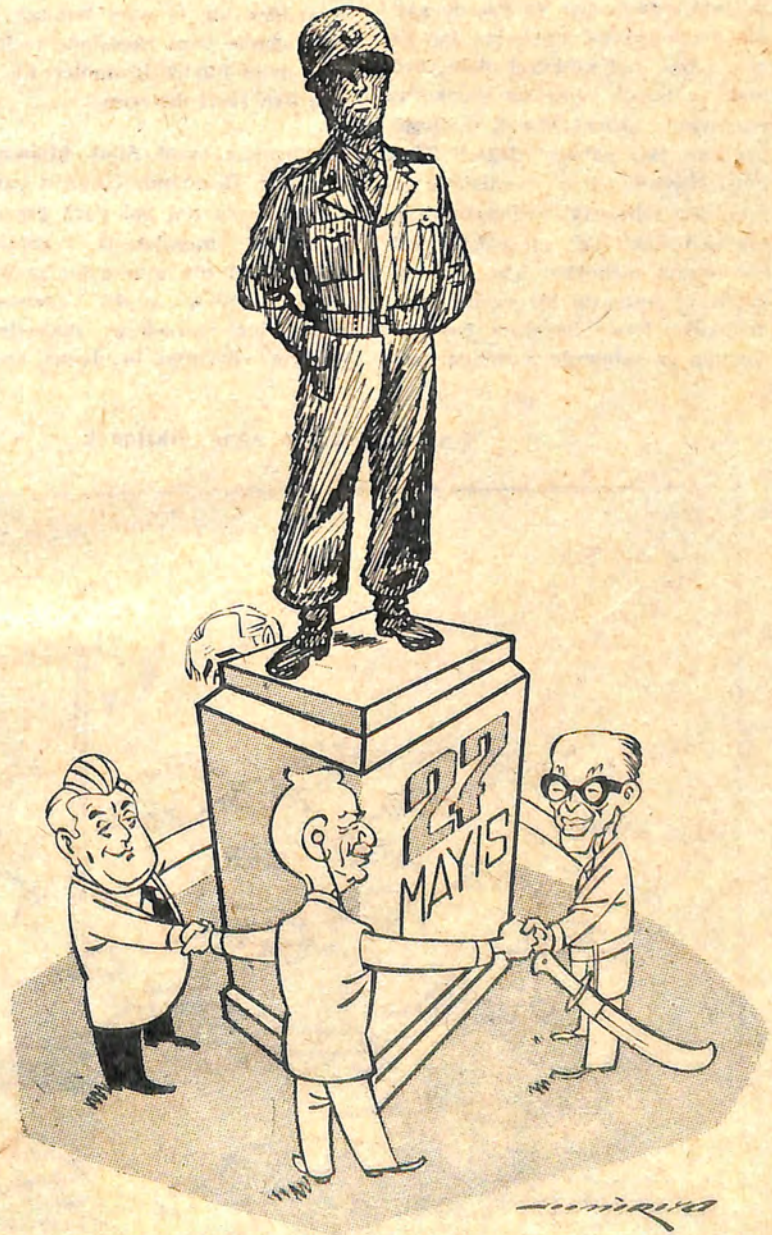
Daha köylerimizde nasıl bir eğitim ve öğretim sistemi güdeceğimiz belli değil... Daha liseler program-

ları düzenlenemedi... Daha?.. Durunuz, durunuz, işi birdenbire ekmekçi fırınına ve çöp tenekesine kadar düşüreyim: Daha bir ekmeğin kaç gram olacağına, kaç kuruşa satılacağına karar verilmiş değildir ve hâlâ, hâlâ, hâlâ İstanbul'un çöpleri, gelip giden yabancı firmalarla halledilmez bir konuşma konusudur.

Bütün bunlardan nasıl mı kurtulacağız?.. Ne gün mü kurtulacağız?.. «Bilmiyoruz» dediğimiz gün!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Dört parti 27 Mayıs çevresinde birleşti.

Saadet zinciri!

AFİTAB

YAZAN = ADNAN VELİ

YENİ kurulacak olan Afıtab gazetesinin sahibi Abdürrahim Pekcivelek, idarehanedeki odasına, yeni tayin ettiği yazı işleri müdürünü, sekreterleri, spor, magazin ve istihbarat şeflerini çağırması, onlara gerekli talimatı vermiye hazırlanmıştı. Masanın üzerinde bir kahve fincanı, bir çok mektuplar, duruyordu. Abdürrahim beyin elinde de, üzerine küçük notlar yazılı küçük bir kâğıt vardı. Patron, kahvesinden bir yudum aldıktan sonra konuşmaya başladı:

— Sayın argadaşlarım,

Basın denilen şu mübarek guvetin tesirlerinin büyük ve gayette derin olmasından nâsi, biz bir haftaya gader melmekte basın vazifesine başlamağa garar vermiş bulunuyoruz. Basın deyince ilk siftah aklımıza gazatalar gelmekte olup gazatacılık zenaatlerin en iyisi olmakla, mal sahiplerine de kazanç getiren bir husustur. Bu bakımdan gazatacılarla mal sahipleri elele yürümek ve büyük paralar kazanarak melmekte hizmet etmek vazifesindedirler. Her zabah değerli Türk müşterilerinin eline verdiğimiz gazata, bu müşteriye aydınlatmak olup en birinci fikir ve yüksek kültür organı melmeket için pek istifadeli ve münasip bir vazife arzitemektedir. Neşir hayatına başlıyacağımız şu günlerde gazataya nasıl

bir millî vazife görevi düştüğünü argadaşlarıma arlatmaya hiç bir hacet duymamaktayım. Hepiniz bu mesleğin inceliklerini bilip fevkalâde gazatacı olmuş ve gdemleriniz de eskimiş bir argadaşlar olup sizin sayenizde her bir işin düzeleceğine tam bir vicdanî ganaatım vardır.

Yazı işleri müdürüne döndü:

— Öyle deşel mi Cavit bey gardaşım?..

— Tamamen öyle beyefendi.

— Fikirlerimin ne gader yüksek olduğunu bilmekle beraber, sizin de bu fikirleri gabul itmeniz benim içime büyük bir rahatlık ve ferahlık virmektedir. Adeta müsül içmiş gibi oluyorum. Şincik aşşagıda makina dairesinde gamyonlar dolusu kâhat gelmiştir. Bu kâhatı melmeketin hizmetine virmek ve mugaddes bir iş olup bundan kazanacağımız para sayesinde melmekte daha büyük hizmetler ifa etmek ilen şeref duyarım.

Gadromuz evvel Allah bitamam olmuştur. Gazatamız çıkmaya başladıktan sonra bol bol para kazanıp sizlere de maaşlarınızı rahatçana vlrerek, eyl bir muragabe vazifesi yapacağımızdan şüphe edemem.. Yannız bir meseleye dikkatinizi çekmiye vicdanım bendenizi zor-

lamaktadır. Bugün için gazatacılık, aslında bir melmeket hizmeti olup vatandaşları hakka ve hagigata doğru yürütmek görevinde olup, aynı zamanda önemli bir ticaret yolu haline gelmekle çok iyi etmiştir. Bugün gazata işleri eyl para getiren bir ticaret işi olup bu ticarette de muvaffak olmak şarttır. Bunun için cıbalah gadın resmi, pehlivan güreşinin romanı, din dersleri vlrmek kâfi gelmeye aynı zamanda piyango suretiyle de bu gazancın yolunu bulmak ilâzımdır. Bu hususlar ne gader kazanç getirirse de spor sayfasında Metin'le Can'dan da daimi roportaşlar yapıp eyl para kazanmanın yollarını, akıllı gazata sahipleri keşetmişlerdir. Emme bunlara nazaran ve bunlardan başka olarak, zatımın aklına gelmiş olan çok parlak bir fikir ve düşünce mevcut olup bu sayede bendeniz milyoner olabileceğimi gayet eyl anlamaktayım. Babıâil denilen yokuşta, zengin olmuş, çarışını bilem bağıyamayan büyük patronlar mevcut olurken, Eğridir'in en büyük ticaret erbabından olup bütün hayatı melmekte hizmet idarekten geçmiş olan benim gibi çok önemli bir Abdürrahim Pekcivelek'in basın şuuru dahilinde para kazanamaması gayrı kabill mümkün olup yüzde yüz garantidir. Öyle deşel mi Cavit bey gardaşım?..

— Elbette beyefendi. Tamamen haklısınız.

— Gazatacılık böğün için böyük bir ticaret meselesi olunca, bunun üzerinde ehemmiyetle durarak okuyucuya önemli hizmetler yapmak mecburiyetindeyiz. Gazatacılık artık bir fikir işi olmaktan çıkarak eyl kâr getiren bir iş olduğundan sonra biz de yenl bir piyango usulü ilen melmekte pekâlâ hizmet idebiliriz.

— Tabii efendim, ederiz.

— Benim düşündüğüm piyango işi çok önemli olup bu piyango başka piyangolara benzemeyip çok büyük bir ticaret getireceğine şimdiden yüzde yüz kalıbımı basabilirim. Hem de biz bu piyango işini gazatada ilân ettiğimiz zaman, yüzbin, ikiyüz bin gibi güççük rakamlarla uğraşmak yerine iki milyon, üç milyon baskı yapmak hiç bir asla zor olmayacağı gibi, para kazanmanın da ayıp bir tarafı mevcut olamaz.

Yazı işleri müdürü milyon sözünü duyunca biraz şaşırdı:

— Anlıyamadım efendim, kaç milyon dediniz?..

— İki milyon, üç milyon, hatta beş milyon gazata basarız..

— Beyefendi siz milyonu oyuncak sanıyorsunuz galiba?..

— Yoooo, öyle dime Cavit bey gardaşım... Bu piyango, senin bildiğin piyangolardan deşel... Bunu bir defa biz gazatada ilân ettiğimiz zaman, tütüncü dükkânlarının önünde adam adamı çigniyecek, gavgalar çıkacak ve yüzde yüz trafik dıkanacaktır.

— Pekî ama, biz ikramiye olarak ne vereceğiz beyefendi?.. Sizin bu dediğiniz için bir apartmanın tamamını versek bile gene milyon satamayız.

— Satarız.

— Nasıl satarız efendim?.. İkramiye olarak ne vereceğiz?..

— İkramiye olarak mı?.. Gadın virecez...

— Anlıyamadım efendim?..

— Gadın gadın... Resmi garı virecez...

— Canlı kadın mı?..

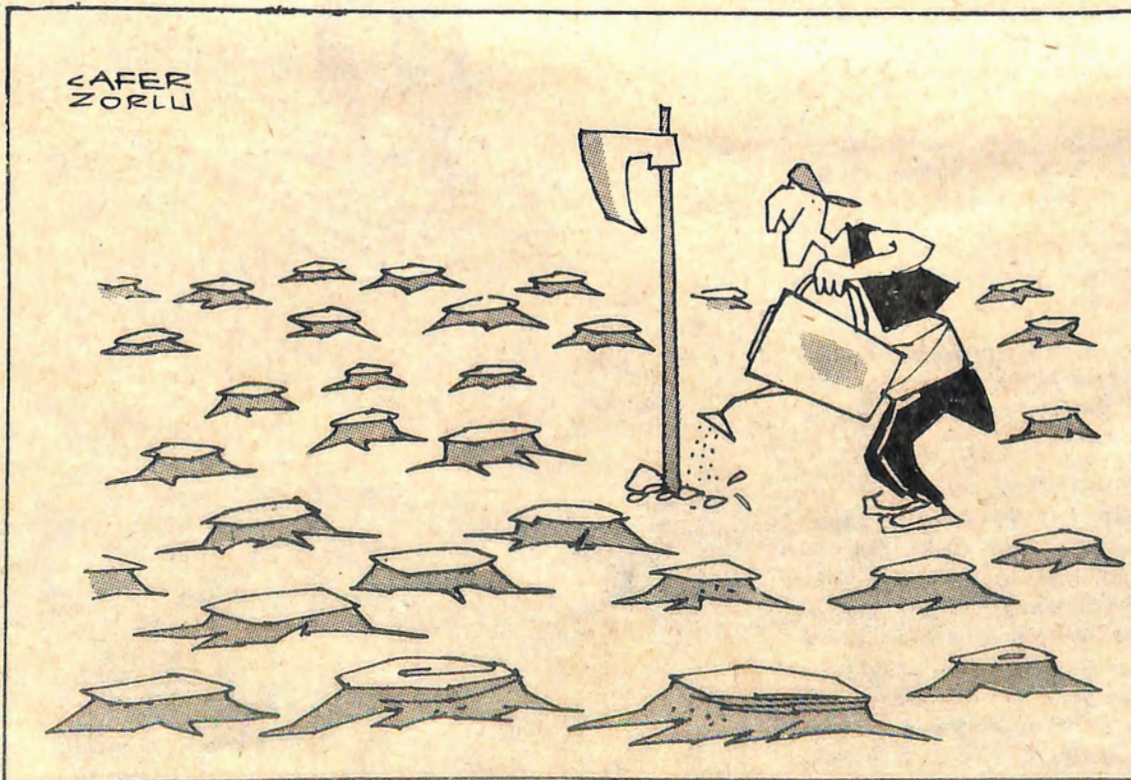
— Evet... Atmış goponu biriktirenler arasında gur'a çekilerek 100 okuyucumuza İstanbulumuzun en birinci gadınlarından yüz denesini ikramiye olarak virecez...

— Affedersiniz, büsbütün mü vereceğiz?.. Yani evlendirecek miyız?..

— Yok canım... Bir günlüğüne kiralık virecez... Bu işin masarifi de pek yok... Yüz gadına 100 er lira yevmiye virincek, on bin gayme ilen bu iş tamamlanır gardaşım...

Odada bulunanların hepsi şaşırılmıştı. Onların bu halini gören patron gülümsedi:

Boş topraklara ağaç dikilecek... (Gazeteler)

YAZISIZ!

— Ne o?.. dedi. Niye durdunuz...

— Efendim, kusura bakmayın ama biraz ayıp bir iş gibi geliyor bize...

— Yooooo argadaşım, ticaretin ayıbı olmaz. Ticarete her şey selbestir.

— Beyefendi bu ticaret değil, âdetâ bilmem nelik..

— Olsun, ayıp yok bu işte.. Bir işin ucunda para oldumuydu o işin ayıbı da olamaz.

Gazetecilerin hepsi şaşırmişti.. Kimse bir şey söyleyemiyordu. Patron devam etti:

— İlânlarına goyarız... Altmış denegon biriktirene bir adet gayet güzel bayan virilecektir diriz. Çekilişe gatulmak için böğünden itibaren siz de bir Âfitap gazetesi alınız diyerekten ratyoya bir de ilân viririz. Ağnaşıldı mı?.. Birinci sayfaya garıların resmini de goyarız. Adlarını da yazarız. Böylelik ilen basın vazifemizi yaparız gardaşım..

Hepsi şaşırmişti. Kimse bir şey söyleyemiyordu. Patron devam etti:

— Ondan sonracığıma da makina dairesine gumandayı viririz:

— Oğlum makinacı... Bu gazatadan üç milyon bas... Melmeket hizmetine acele gönder diriz.. Haydi bakalım beyler... Herkes iş başına...

Odadan birer birer çıkmaya başladılar. Paltosunu alan idarehaneyi terk ediyordu. Patron da parlak fikirlerinin teferruatını düşünmiye koyuldu...

Adnan VELİ

#

Ver minderi!

Son zamanlarda gazeteciler Devlet Vekili Nihad Su'ya çok takılıyorlar. O da artık şaka kaldırmayı öğren-di... Öğrenemiyen tek kimse Ekrem Alican... Hiç istidat yok Alican'da şakaya...

Bir arkadaş yayıyor:

«— Nihad Su, yer minderi yaptırmış!...»

«— Niye?» diye soruyorlar.

«— Koltuktan yuvarlanmamak için...»

Bunu yüz kere aynı şevkle anlatıyor... Yalnız, yer minderi fena değil, öbür bakanlara da tavsiye ederiz... Ne oluyorsa, ayaklarının yerden kesilmesinden oluyor...

Pek oz kula nasip

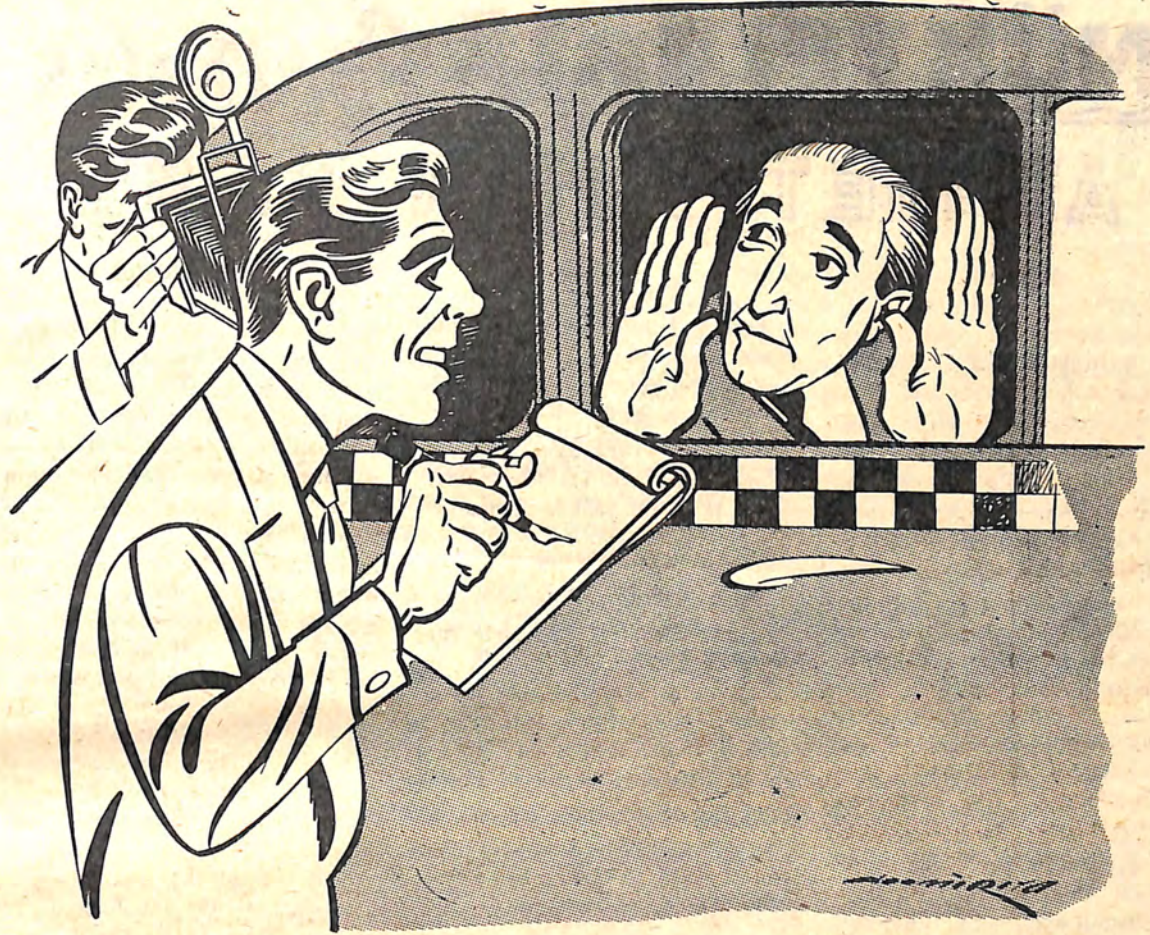
Sâkıt aileleri, İnönü için:

«Allah onu başımızdan eksik etmesin» demeğe başladılar.

O taraf, 1940 - 42 arasında böyle konuşurdu... Sonra ağız değiştirdi... İsmet Paşaya, «İhsan eyledikleri» renkli isimler, saymakla bitmez, istemem de saymak!...

Hasımlarına:

«Allah onu bizim başımızdan eksik etmesin» dedirtmek pek az kula nasip... Pek az kula!...

— İşitmiyooooouum...

— Ooo, tebrik ederiz beyefendi, bu ne İnönü sevgisi!

Hayuan!kredi !

Su son zamanlarda tevkif edilen Saltkaya var ya, onun çok hoş bir hikâyesini anlatıyorlar...

Bir zamanlar bir vekille geziye çıkmış: Dilek ve dert dinlemeğe. Nüfuzsuzlar, nüfuzlular, beyler, ağalar toplanmış. Vekil sormuş:

«— Ne istersiniz?..» diye.

Bıyıkları penslerle tutturulmuşçasına kıvrık bir ağa kalkmış, harfle-

ri lezzetle çatлата çatлата:

«— Vekil bey...» demiş. «Biz istemez turist kredi... Biz ister hayuan kredi... Burası hayuan memleketi... Nah işte Belediye reisi!...»

Herkes, Belediye Reisi dahil, irkilmiş... Sâfiyetle devam etmiş bıyıkları penslerle tutturulmuşçasına kıvrık ağa:

«— İstersen ona sor!...»

Kolaylık!

Gürültü patırtı arasında Nihad Su, Meclisi terketmek istemiyordu. Sebebini sordular:

«— Burada daha kolay tevkif ederler, edeceklerse?.. diye cevap verdi.

Tevkif edeceklere kolaylık göstermeyi düşünmek... İlâhi Su bey!..

Samanlık!

NÜKTELERLE Portreler

AHMET VEFİK PAŞA

Hışırta...

İkinci Abdülhamit, saltanatının ilk yıllarında henüz hafiyelerin tesiri altında kalmadığından, gayet serbest hareket eder, nazırlarıyla, devlet adamlarıyla yemek yer, onlarla konuşarak vakit geçirirdi. Sarayda yemeğe alakoyduğu yakınlarını gece misafir ettiği de olurdu.

Bir akşam Ahmet Vefik Paşaya da sarayda kalmasını rica etti. Başvekil pek memnun oldu. Fakat sabaha kadar gözüne uyku girmemişti. Ertesi gün Bâbüliye dönünce mühürdarına dert yandı:

— Ne tuhaf yatak. Her şey ipek. Çarşaf lar ipek, yastıklar ipek, yorganlar ipek. Ne tarafa dönmeyim, bir hışırtıdır gidiyor. Vücudumu oynatsam, fuuş, diye bir ses. Az kalsın deli olacaktım.

Her nasılsa bu sözler padişahın kulağına gider. Bir hafta geçmez, Vefik Paşaya tekrar sarayda kalmasını emreder. Paşa da:

— Emret padişahım kalayım, der, yalnız müsaade ederseniz eve kadar bir gidip gelmem icabediyor.

Acele ile saraydan çıkan Paşanın bir müddet sonra arabasına evdeki yatağını, yorganını doldurduğunu, terlikleri ayağında, gecelik entarisini giymiş geldiğini görürler.

Başvekil Paşa, kapıcılara emreder:

— Beni yatak odasına götürün bakalım...

Padişah durumu görür ve hıf-talarca güler. Saraya gelen bütün misafirlere de anlatır.

Artan para!

Paşa, Devai Nazırı iken kendisine büyük memurlardan birinin borçlarını vermediğinden şikâyet edildi. Borçlu memuru daire sine çağırıp borcunu ödemesi için bir müddet verdi. Borcun ödemediğini öğrenince de nazırı tekrar makamına getirtti. Alacaklı da hazırıldı. Kapıcının kulağına bir şeyler fısıldayıp gönderen Nazır, borçluyu bir müddet lâfa tuttu.

Kapıcı, elinde bir miktar para ile dönünce Ahmet Vefik Paşa, paranın bir kısmını alacaklıya verdi, geri kalanı da borçluya uzattı. Borçlu memur şaşkın gözlerle kendisine bakakalınca da açıkladı:

— Tereddüt etmeyin. Verdiğim para pazarda sattırdığım atınızdan artan paradır.

Hayatı

1822 de İstanbul'da doğan Ahmet Vefik Paşa, Mutlakîyet ve Meşrutîyet devirlerinin devlet adamlarından ilk Osmanlı Meclisi Mebusanı İstanbul mebuslarındandır. Bir ara Meclis Reisliği ve Başvekillik de yapan paşa, dil bilgini, edip, sanat dostu, Türk tiyatrosu kurucularından ve Molyer mütercimlerindendir.

Babası Tersane ve Serasker kapısı tercümanlıklarında bulunmuş Mehmet Ruhiddin Efendi idi.

1831 de Mühendishanenin ilk kısmına verilmiş, 1834 te babasıyla Paris'e giderek orada 3 yıl tahsil etmiştir. Dönüşte, henüz 14 yaşında iken Bâbüli Tercüme Odasına alınan Ahmet Vefik, daha sonra Tahran ve Paris Elçiliklerinde ve Devai Nazırlığında bulunmuştur.

Ahmet Vefik Paşa, daha sonra da

muhtelif devlet hizmetlerinde bulunmuş, 1878 de Hamdi Paşanın yerine Başvekil tayin olunmuştur. Başvekilliği üç ayını tamamlamadan bir iftira yüzünden Bursa'ya Vali olarak sürülmüş, dört yıl süren Bursa Valiliği sırasında şehrin imarı ve güzelleşmesinde büyük hizmetleri olmuştur. 1882 de ikinci olarak Başvekilâlete getirilen Ahmet Vefik Paşa kendi defterinde kötüler hanesine kaydettiği Şeyhülislâm Üryanizade Esat Efendiyi kabineden çıkarıp iyiler hanesine kaydettiği Bursalı Rıza Efendiyi getirmek istediği için İkinci Abdülhamit tarafından azledilmiştir.

Başvekillikten azlini takiben Kalyandaki köşküne çekilip yedi yıl burada münzevi bir hayat yaşamış, yetmiş yaşında 1891 yılında ölmüştür. Köşke yakın bir mezarlığa gömülen Ahmet Vefik Paşa'nın mezar taşında «Eazimi ülemayı İslâmiyeden efahimi vüzerayı saltanatı sanîyeden Ahmet Vefik Paşanın kabridir. Elfatiha.» yazılıdır.

İki gözünü

Zaptiye Nazırı Hafız Paşa, bir gün Bâbüliye bir tezkere göndererek Tatavlada Şimdi Kurtuluş toplanan bir çok Rumun isyan alâmeti gösterdiklerini bildirmiş ve Taşkısladan gönderilecek askerlerin duruma hâkim olmasını istemişti.

Tezkereyi alan Vefik Paşa, derhal arabasına binerek Tatavlaya gitmiş, orada esnaf çırağı bir kaç yüz gencin bağırıp çağırıldığını görünce, fena halde öfkelenerek elinde bastonu ile kalabalığa doğru yürüyünce hepsi çil yavrusu gibi dağılmıştı.

Ahmet Vefik Paşa doğruca Yıldız'a giderek Zaptiye Nazırını çağırılmış, odaya girince üstüne doğru yürüyerek:

— Ben adamın iki gözünü oyayım, demişti. Seni miskin herif seni... Taburlarla asker sevkedeceğine kendin gidip bir baksaydın ya. Devletin başına gaile mi açacaksın?

Yürü ya...

Ahmet Vefik Paşa, Bursa valisi iken sokakları genişletmek istiyordu. Bunun için arabasını çıkarmaz sokaklara sokturur araba durunca da:

— Vali Paşanın arabasına hiç durmak olur mu?

Diyerek buldurduğu amelelerle karşısına gelen duvarı yıktırdı. O tarihte «Yürüyen Dede» adlı bir türbenin de yıkılması gerekiyordu. Ahmet Vefik Paşa, günün birinde etrafında ulemadan ve eşraftan bir kaç kişiyle türbenin yanına gitti:

— Yürü ya Dede... diyor üç ke-re seslendi. Sonra da:

— Dede Hazretleri elbette yürünmüş, gitmiştir. Ayak altında kalacak değil ya... deyip türbenin yıkılmasını emretti.

Yakışmaz!

Zamanın ileri gelenlerinden çoğu ile dost olan Şeyh Fazlı Efendi, bir gün Mütercim Rüştü Paşa ile sohbet ederken Ahmet Vefik Paşadan söz açarak:

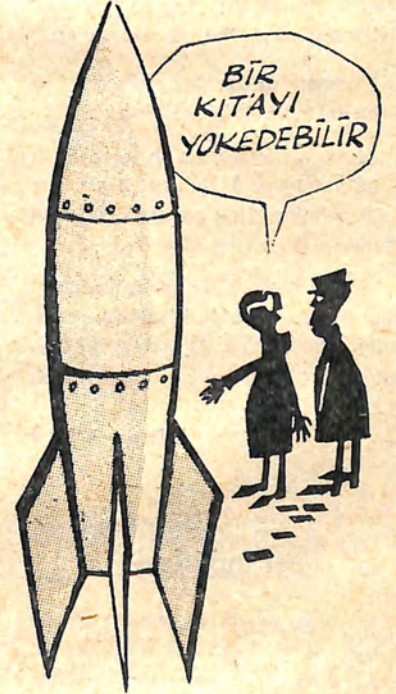
— Paşa, hakikaten muhterem bir adamdır. Bunca zaman Paris'te oturduğu halde gayri meşru hiç bir münasebette bulunmamış diye öğdü.

Rüştü Paşa bu söz üzerine:

— Öyle ise Efendide şehvet yoktur, diye cevap verdi.

Ahmet Vefik Paşaya bir gün Rüştü Paşanın sözünü naklettiler Paşa öfkelenildi:

— Bende, dedi, şehvet yok değildir. Gerekirse Rüştü Paşanın anasını da bellerim. Fakat nefsimizle uğraşmak bize yakışmaz.

YAZISIZ!

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

22 Şubat ve sonrası

Ay, zaten tehlikeliydi. Yıldızların ilminde —okuyanlara göre— bilmem hangi «astral» etkiden, yeryüzünde nehirler taşarmış, yanar dağlar tütmüş, muhalefetler coşmuş, iktidarlar düşmüş, saymakla bitmez kılıpları parçalayan şeyleri... Şimdi şükür, o «astral» tesirlerin azaldığı, (tamamen yok olmadığı ha!..) Mart ayındayız...

Ankara'da değişen... Evvelâ Meclisten başlayalım... Meclise devam eden milletvekili sayısı elliden yüz eliyeye atladı... 100 sayı fark!... Bir iki «astral» tesir daha, 600 kişi kalple-rimizdeki iftihar listesine geçecek, devamlılıktan!...

Bütçe bir sessizlik içinde geçiyor, bir sessizlik içinde... Parti sözcülerinden başka, herkesin ağzı kilit!... Ne «kırpalım» diyorlar, «ne yontalım» diyorlar... Hattâ biri «ay!...» dedi, «fırsattan istifade, şu seneler senesi çıkmayan teşkilât kanunları var ya, onlar şu arada sokulup çık-sa, beş dakika içinde çıkar!...» (Fikri, ilgilenenlere hatırlatayım!...) Kararlar, kanunlar «ekspres» geçiyor çün-kü şu arada...

Adalet Partisi milletvekilleri kadar, fenerle arasanız, munis kişiler bulamazsınız dünyada...

Ne tabii senatör olarak, ne olağan üstü dinleyici olarak, «asker» görün-müyor ortalarında...

Liderler keyifli. Alican hepsinden keyifli... Belki gürültüsüz bir akraba (Harp Okulu kumandanı Talât Aydemir akrabasıydı), şimdilik gürültü-süzleştii diye... Bir de tarihi akşam-da (tarihi olmıyan akşam kaldı mı), nasihat etme, uyarma rolü kendine düştü diye...

Topluma gelince, gevşemeler içinde, dünyayı çok sağlam sanma öfo-risi içinde yayılmış...

Ben de inanabilsem dünyanın sağ-lamlığına, ah inanabilsem!...

Kayseri falan unutulmuş... Ner-deyse, «Ha, öyle bir şehir vardı, A-nadolu'nun ortasında, Selçuk küm-betleriyle süslenmiş.» gibi lâkırdılar edilecek...

Sinemalarda da yenilik var... Ha-berlerde, Beşiktaş - Fenerbahçe ma-çı kadar değilse bile, İnönü görün-düğünde, yedisinden yetmişine ka-dar herkes alkışlıyor... İnsan ister istemez, İnönü'nün ömrünü düşünü-yor... Yarım asrı en olmayacak, en olağanüstü, en yükütlü olaylarla dolu bir ömür... Daha da kimbilir neler katılacak bu ömre...

Şimdilik güle güle, heyecan dolu günler... Biraz başımızı dinlemeğe ihtiyacımız var... Yok dünyada öm-rü bu kadar «zengin geçmiş insan!..»

Bunlar üç kişiydiler... Ayhan, Ley-lâ, Ferhan... Üç soprano...

Ayhan, senelerce, daha «heyecan-lı» yollara saptı. Tekrar operaya döndüğünde çok şeyler kaybetmiş-ti, artist olarak!...

Leylâ yoluna devam ediyor. Yolu harice düşüyor, dahile düşüyor.. İtal-ya'da, Amerika'da konserler veri-yor... Süksesinin yankısı, dağdan dağa çarpan ses gibi, onla çarpılı-yor, yirmiye çarpılıyor, otuzla çarp-ılıyor biz ulaşınca kadar... Sesi, bir derecik, damla damla akan, amma o dereciği iyi idare ederek ni-ce tarlaları suluyor Leylâ... Asıl süksesinin sebebi, azminde, çalış-kanlığında, propagandasını yapma-sını bilmesinde, basını tutmasında... Sahnede de artist olarak zeki bir o-yunu var, hareketleri hesaplı ve za-rif... Fizığının «satışı», fizığının ö-züne üstün...

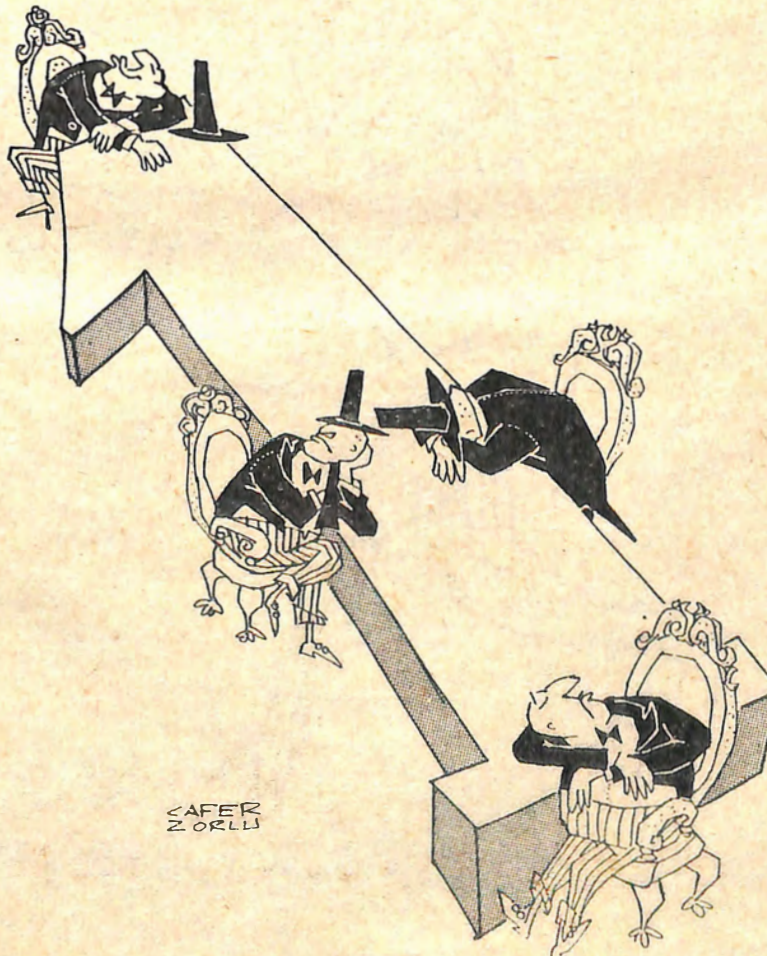
En zenginleri, «Allah vergisi» ba-kımından, Ferhan Onat... Uzun za-man kendisinde «Allahın vergisine» denk bir başarı sağlamadı... Gürül gürül bir sesi vardı halbuki, tabia-tın bir kuvveti halinde... Görünüşü-

ne yeter derecede değer vermiyor-du: Toplucaydı... Sanatının politi-kasını yapmıyordu... Politikasını ge-ne yapmıyor... Fakat zayıfladı, gü-zelleşti, hayat ona birşeyler kattı, ve geçen gün Devlet Operasında «Lu-cia» da, «kendini bulmuşluğun» zev-kini hem tattı hem tattırdı...

Yalnız... etrafındakiler, hele bey-ler, onu uzaktan izliyecek durumda değildiler. Genç tenorun «tırmıklı» sesi bir hayli kulak tırmaladı... Niye o kadar tırmıklıydı sahi?...

Yenilik: Prömyerde tek bir vekil yoktu. Tek bir Millî Birlik üyesi yok-tu... Artık opera, şükür sadece sa-natseverlere kalmıştı... Ne yapayım, «makamın» sırf «makam» diye, 40 ına kadar ayak basmadığı sanat fua-yelerine girmesini yadırgıyorum... Gazeteciler bile azdı o gece... Onlar daha çalkantılı konularla meşgul-düler. İşin güzel tarafı, bütün çal-kantılara rağmen, hayat herşeye hâ-kim... Ne tank, ne top ne tüfek, gü-zel bir müziğe susamışlığı, güzel bir sesi özleyişi bastıramıyor... Hayatın güzel tarafı bu zaten...

Partiler, memleket dâvalarında birleşecek. (Gazeteler)

YAZISIZ!

Çalışanlar çalışmayanlar

Şehrin içinde dolaşırken geniiş pencere, ışıklı yapılar yamacıma dikiliyor. «Ah ne güzel apartman, kimbilir kirası ne kadar yüksektir» diye düşünürken, içinde çalışma ma-saları, yazı makinaları, vantilatörler görüyorum... Amerikalıların bilmem hangi teşkilâtının çalışma yeri, veya sefaretlerinin şanselrisinin bir kolu (birkaç ayrı binada çalışıyor sefa-ret) olduğunu anlıyorum... Pencere-ler bile içerdekileri güneş rahatsız etmesin diye tatlı mavi camdan... Bir de acı acı, yabancı memleketler-de olsun, burada olsun bizim çalış-ma yerlerimizi gözümün önüne ge-tiriyorum.

Cahil anne, çocuğun önüne «anla-mak çocuktur» diye çatlak fincanı, veya sırtı dökülmüş çanağı sürer... Çocuğun izzeti nefsi kırılır ve ömrü boyunca tamir olmaz ondan sonra... Bizde de memuriyette öyledir...

Belçikada, saray gibi bir sefaret-i-miz vardır meselâ... Restore edilme-si için hükümet dünyanın parasını dökmüştür... Bina ekseriyetle, tek ve egoist bir sefere hasredilir... Çatı katında, bizi dışarda temsil etme-ğe gönderilmiş değerli memurlar, birbirlerinin üzerine «yığılmış» çalışır, sefir tınmaz... Bir zamanlar Varşova sefaretinde, gene elçinin i-kâmetgâhı, ufak bir saraydı, sefa-ret memurlariyse sarayın arkasında-ki uşaklar için yapılmış bölmenin dar odalarında yazılanın çizilenin üs-tüne üstüne eğilirlerdi... Aman Ya-rabbi ne kadar dardı, karanlıktı, zindan olarak pek elverişliydi bu yer!...

Dışarda hemen hemen, her yerde bu durumda çalışır bizim memur-lar... Nasıl katlanırlar, nasıl başla-rındakiler razı olur, anlamadım git-ti...

Ankara'ya gelince... Bir sürü gö-sterişli yapı görürsünüz, bankaydı, vekâletti, vezaretti, şirketti, umum müdürlüktü...

«Çalışmayan» kodamanın odası, gösterişlidir de, ışıktır da, koltuk-ludur da, halıludur da, geniştir de, zevksizdir deee... Çalışanlara gelin-ce, engizisyon masalarına benzien ve 10 santimetre arayla dar odalara tıkıştırılmış bürolarda gün boyun-ca ten soldurur, sırt kavisleştirirler.. Bu bir semboldür, memlekette «ça-lışmaya» itibarın sembolü... Çalışana da değer vermemenin sembo-lü... Şuur altı, idarecileri böyle ha-reket ettirir...

Şaşıttım, kimsenin ses çıkarma-masıdır... Gözümün önünde anıtsal masaların ardında kurulmuş «değer-sizlikler» gelyor da büsbütün görü-yorum...

DOKANIR!

RIFAT ILGAZ

NURİ'ye rastladım Adliye kahvesinde... Aylardır görüşem-iştik:

«Nasılsın Nuriciğim?» dedim, «İyi misin?»

Afyonu patlamamış tiryaki tersli-ğiyle:

«Nasıl olacağım...» dedi, «Eh işte... İyi diyelim de, iyi olalım!»

«Çoluk çocuk?»

«Çocukları anneme bıraktım. Ya çoluk, diyeceksin değil mi?... Haaa... Ne derler ona?... Dul, değil mi?... Dulum şimdi...»

«Dul musun?»

«Boşandık demek daha doğru... Yani ayrıldık...»

«Vah... Vah... Çocuk vardı orta-da... Biraz olgunluk... Biraz sabır...»

«Mecbur kaldım dostum, mecbur kaldım!»

«Adamakıllı işi azıttı ha! Yahu!... Hiç de öyle kadına benzemiyordu. Vah!... vah!...»

«Nasıl kadına?... Anlıyamadım!»

«Yani şununla bununla düşüp kal-kacak kadına!»

«Sana öyle bir şey diyen mi ol-du?»

«Yoook...»

Yüzüme hâlâ ters ters bakıyordu.

«Suç sende demek... Kırk azmanı kesildin son günlerde ha? Karıyı ca-nından bezdirdin!»

«Ne diyorsun sen yahu! O, beni bezdirdi canımdan. Anamdan emdi-gimi burnumdan getirdi!»

«Anlat yahu!... Merak ettim!»

«Her şeye karışıyordu. Ağzıma birşey koyamaz olmuştum şerrin-den.»

«İçkiye mi başlamıştın son günler-de?»

«Hayır canım, ne içkisi... Onu ye-me dokunur... Dur, onun ağziyle di-yeyim: Onu yeme dokanır, bunu ye-me dokanır! İllallah dedim artık!»

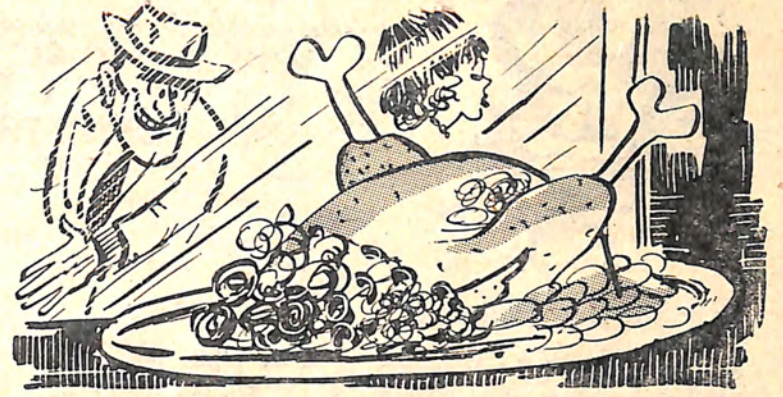
«Senin sağlığını düşünmesi de mi suç?»

«Suç tabii!... Suç! Sağlığımı dü-şünmesi de suç! Çocukluğumun na-sıl geçtiğini bilirsin sen, bir mahal-leli sayılırız: Siz karşımda dilim di-lim yağlı ekmekleri, sucukları, pas-tırmaları hapır hapır atıştırdıkça, ben yutkunur dururdum. Mektep bitti, Tapu'ya girdim. Kuru fasulye-den kurtaramadım yakam! Bir yo-lunu bulup Tapu'dan çıktım Ar-sa... Emlâk... Alım... Satım... Der-ken işleri yoluna koyup da tam kendime geleceğim, her istediğimi yiyeceğim sırada bizim hatun işi azıttı büsbütün: «Onu yeme gaz ya-par, bunu yeme şişkinlik yapar, kum yapar, çakıl yapar, mideni bo-zar. karaciğerine dokanır, böbrek-lerini yorar... Öldüm yahu!»

«Kolayı vardı bunun... Mademki paran var, dışarıda yerdin, olur bi-terdi!»

«Peki telefon?... Onu ne yapayım?... Ondan nasıl kurtulayım?... Saat iki, değil mi... Açar telefonu: «Aloo! Se-lâmi! Yemek yedin tabii?... Sen ya yedim diyeceksin, ya da yemedim değil mi? Yedim desen de, yeme-dim desen de yandın, buldun belâ-nı! Açar ağzını, yumar gözünü. Bu zamana kadar aç oturulur mu hiç! Ne kastın var canına! Hadi kendine acımıyorsun, çoluğuna çocuğuna da mı acımıyorsun? Anladım!.. Bundan sonra seni kendi haline bırakmağa hiç gelmeyecek. Saat on iki dedi mi, evde olacaksın, anladın mı? Tam on ikide... Tabii ona gevezelik fırsatı-nı vermemek için, karıcığım, sen hiç merak etme! Yedim, yemez o-lur muyum, bu saate kadar yemek kalır mı? diyeceksin, değil mi? Ge-ne yandın! Söyle bakalım, ne ye-din? Et, diye başlarsın meselâ... Kendi ağzıyla tutuldun demektir! Hayır!... der, atıyorsun. Sen etle başlamazsın yemeğe, ben seni bil-mezi miyim!»

«Canım sen de çorba içtim der çıkarsın!»

«Dedin mi, buldun belâni! Çorba ha! Gene çorba içtin ha? Seninki mide değil, çöp tenekesi... Ha atlar gibi bir kova su içmişsin, ha bir porsiyon çorba... İstersen içmedim diye yemin et... Hadiii!... der, ben seni bilmez miyim, yalancı!»

«Geç çorbayı canım!»

«İster istemez etten söz açacak-sın. Et, yemekle iş bitmez ki... So-racak... Ya haşlama diyeceksin, ya kızartma, ya tas kebabı... Ya da ız-gara... Hangisini söylersen söyle, a-lırsın ağzının payını. Haşlama mı dedin?... Aptal, diye başlar, kayna-ya kaynaya posa olmuş, lâpaya dön-müş eti yedin de ne kazandın sanki? Kızartma diyeceksin... Kızartma ha! Hanki sağlam karaciğerine gü-vendin de karıştırdın o haltı?... İst-er istemez sözü çevireceksin kı-

zartmaya... Bu sefer büsbütün yan-dın! Kızartma ha? diye tekrarlar, Cehennemlerde kızır inşallah!... O çürük midenle nasıl hazmedeceksin kızartmayı?... Sabahlara kadar kıv-randığın geceleri unuttun mu? Bun-dan sonra değil kıvrınmak, can çe-kışsen başımı çevirip bakmam yü-züne, arkamı döner horuul horul uyurum! Taskebabı der çıkarsın i-şin içinden, öyle mi? Başlar beni terslemeye... Bu düpe düz bana ha-karet değil de nedir? Madem canın taskebabı istiyordu, niçin söylemez-sin bana? Hangi pis ahçı elime su dökebilir benim? Maksudın taskeba-bı yemek değil, bana hakaret et-mek! Zehir zıkkım olsun!»

«Yahu geç şu et yemeklerini... Şart mı et yemek?»

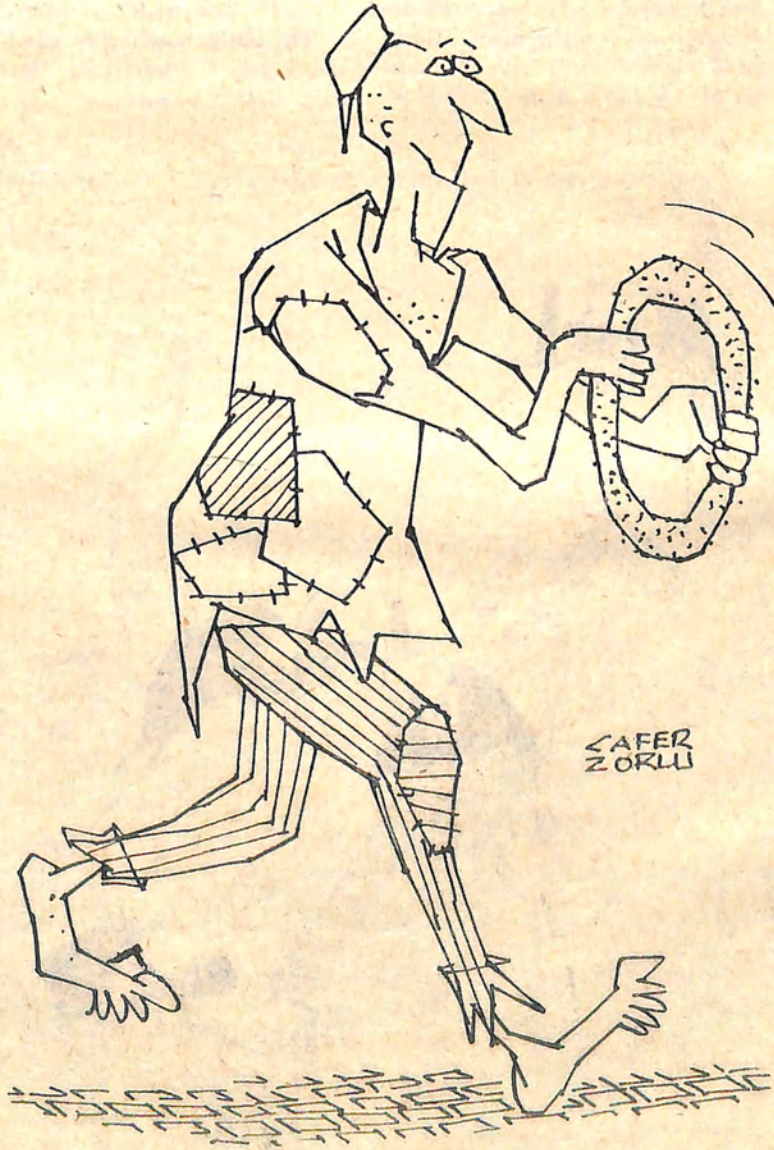
«Gelelim zerzevata! Ne var bu mevsimde?... Ispanak ha! Sıkı ise ıspanaktan başla bakalım. İnşallah böbreklerin çakıl bağlar da kıvrım kıvrım kıvrınırın sabahlara kadar... Lânet herif! Senin garezin kendine değil, hep bana... Beni uyutmamak için değil mi, bu edepsizliğin? Seb-zelerden ne var başka? Karnaba-har!... Kendine güvenebilirsen, ye-dim, de bakayım! Cevap hazır! İnşallah Hüt dağı gibi şişersen de, balonlar gibi patlarsın!

«Geç pilâva!... Makarnaya!... Bö-reğe!»

«Ağzını aç da pilâvdan, makarna-dan, börekten söz et bakalım! Ye-din yedin de domuza döndün! Boy-nun bir taraftan bir tarafa dönmez oldu. İki basamak çıktın mı hışhya hışhya dilin köpek dili gibi sarkı-yor bir karış! Bir gün hış diye tı-kanıp kalacaksın merdivenin başın-da. Geberip gideceksin! Hem kalb var dersin, hem pilâva çalarsın ka-şığı!»

«Peki Selâmi'ciğim, bıraksaydın lokantada yemek yemeyi de, her gün atlayıp bir arabaya, doğru ev-de alsaydın soluğu... Ev yemeği baş-kadır ne kadar olsa...»

«Ne ev yemeği yahu! Karının o-turup da yemek pişirdiği mi var? O sinema senin, bu sinema benim... Dili bir karış dışarda. Bugüne ka-dar saçını süpürge etmişmiş de bun-dan sonra da mı mutfaklarda ömür tüketecekmiş... Ama böyle açıktan açığa söylese güzel... Zeytin ekmeği, peynir ekmeği önüme sürmekle ne demek istediğini açık açık anlatmı-yor mu? Sözde bana acıyor, hep be-nim sağlığını düşünüyor! Yutan kım!

Direksiyon!

Bir gün ne yaptım biliyor musun, eve telefon ettim, baktım yok. Çocuklar da okulda. Aldım bir kilo biftek... Mezeciden de patatesli köfteler, midye dolması, bir şişe de şarap... Sonra geçerken bir kilo da muz... Doğru evde aldım soluğu... Taktım fişi. Biftekleri koydum ızgaraya... Bir taraftan çektim, bir taraftan atıştırdım, oooh!...

Ocağa kahveyi sürerken bizim hatun bastırdı. Mutfağın kapısında elini kalçasına dayayıp durdu, burnunu kaldırdı yukarı. Başladı hava-yı tazi gibi koklamağa:

«Biftek yemişsin sen!» dedi.

«Ne olmuş yedimse?»

Midye kabuklarını gördü:

«Vay, midye dolması da yemişsin!» dedi.

«Yedim!»

«Muz da yemişsin!»

«Muz da yedim!»

Şişeyi de görünce tutamadı kendini:

«Şarap... Şarap da içtin ha?» diye yürüdü üzerime.

«Evet!» dedim, «Şarap da içtim!»

«Şimdi de kahve ha?»

«Hem de çorba tasıyle!»

«Söyle!» dedi, «Açık söyle! Maksadın ne senin?»

«Ölmek!... Anlıyor musun, ölmek istiyorum! Böyle yaşamaktansa öleyim de kurtulayım bari!»

«Sonra?» diye sordum arkadaşça.

«Bunun sonrası mı olur?» dedi, «sonrası can sağlığı, ertesi gün doğru mahkemeye... Ayrıldık işte!» Sata-tine baktı:

«Kalk!» dedi, «Bire geliyor. Şurada bir lokanta var. Halep işi kebab yapıyor. Ama ne kebab!... Üstüne de Antep işi birer bulgur pilâvi. Bir de kaymaklı eklemek kadayıfı... Çift porsiyon. Ha?... Gider değil mi?...

Ragıp Gümüşpala: «Artık sivri hareketten sakınmak lâzım» dedi.

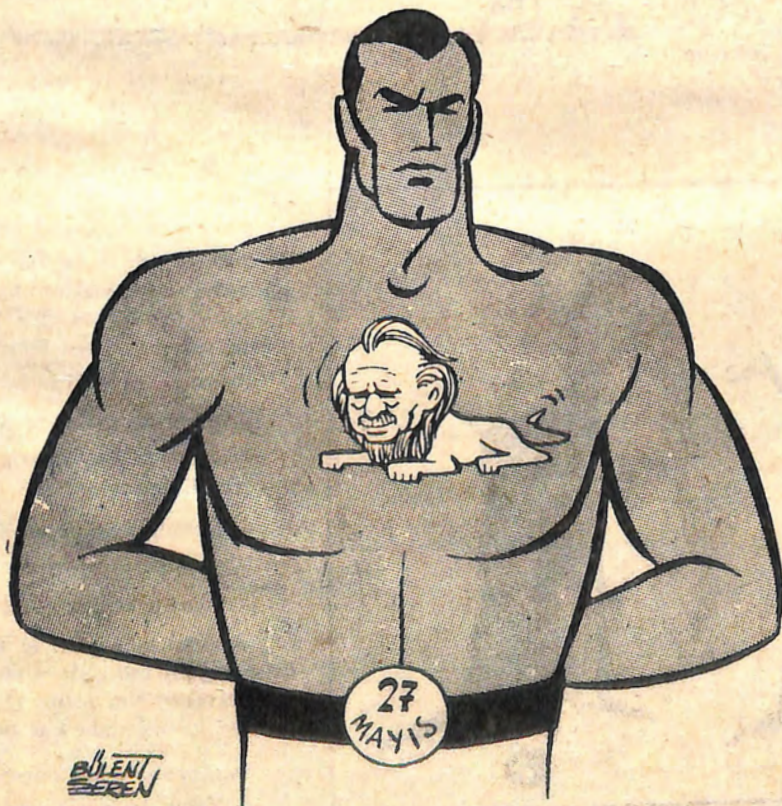
(Gazeteler)

— İşte yeni Gümüşpalanız!..

Mis gibi!... Yayık ayrıntı da var. Portokal suyu da... Ooooh be!... Ö-lüp gidecektim az daha!... Anladık, Doğu'da açlık var... Yoktan anlarım ben! Yok işte, ne yapsınlar? Aç oturuyorlar. Onlar yerden göğe kadar haklı aç oturmakta. Biz varlıkta da mı açlık çekeceğiz be?... Haksız mıyım yani?... Haydi dostum, yürü gidelim!»

Rıfat ILGAZ

«Her yiğitin kalbinde bir aslan yatar!»

Bir Nasrettin Hoca hikâyesi : Senin halin başkaydı !

Hoca Nasrettin'in eşiği gün geçtikçe huysuzlaşmış. Ya yeminden, ya suyundan! Bir gün kahve önünden geçerken önce ön ayaklarını diremiş... Hoca, dizginlerini çekip, yola getirmeye çalışırken bu sefer de başlamış çifte sallamağa...

Kahve halkı:

«Öyle yapma hocam, böyle yap!» dedikçe, Hoca büsbütün şaşırarak ne yapacağını. Nihayet kendini yerde bulmuş... Eşek de yükünden kurtulunca karşıdaki eşeklerin yanında almış soluğu.. Hodayı yattığı yerden kaldırmışlar:

«Satacağım bu namussuzu!» der dururmuş.

Biri çıkmış: «Hocam!» demiş, «Sen okumuş yazmış adamsın bilirsin! Eğer bu eşek bu huysuzluğu yapıyorsa, hep cahilliğinden... Okutacaksın bu eşiği... Okutacaksın ki adam olsun... Us-lansın!»

Hoca içinden bir lâhavle çeke-rek başını sallamış:

«Hadi oradan sen de... Eşek okur mu hiç?»

«Okuuur... Neden okumasın?.. Ben okuttum Silifke'ye kadı oldu... Her bayram gelir elimi ö-per!...»

Hoca eşiğinden o kadar bez-miş ki:

«Peki, al götür, mektebe ver de okusun!» demiş.

Aradan yıllar geçmiş. Bir gün eşiğini mektebe veren adamı gö-rünce hoca yapılmış yakasına:

«Ne oldu bizim eşek?»

«Ne olacak, verdim mektebe. Jkuttum!»

«Eeee... Okudu mu?»

«Hem de nasıl... Birincilikle bitirdi mektebi!»

«Sonra?..»

«Sonrası... Benim eşek gibi kadı oldu... Koçhisar'a!»

«Yaaa!... Ama bayramlarda ge-lip elimi öpmüyor!...»

«Bak hele... Benim Silifke Ka-dısı hâlâ gelip öper elimi!»

«Yazık... Benimki okuduğu halde adam olmadı demek!»

«Hocam! Ben sana bir şey di-yeyim mi? Yarından tezi yok... Yola gir! Doğru Koçhisar'a... U-tandır şu namussuzu!»

«Olur mu dersin?»

«Neden olmasın!»

Hoca ertesi gün tutmuş Koçhi-sar'ın yolunu... Gece dememiş, gündüz dememiş gitmiş... Bir akşam girmiş Koçhisar kalesin-den içeri... Kadı'yı aramış, bul-muş... Karşısına çıkınca tepeden tırnağa bir süzmüş... Kadı lâf ol-sun diye:

«Ne ol!» demiş. «Tanıyamadım mı?..»

«Allah bilir a... Tanıyamadım doğrusu... Çok değişmişsin!»

«Beni eskiden tanırdın, de-mek?..»

«Tanımaz olur muyum...»

«Nerden tanırsın hocam?»

Hoca elini sakalına attıktan sonra:

«Bırak şakayı oğlum,» demiş «Maşallah... Maşallah... Seni böy-

le gördüğüme çok memnun ol-dum... Okumuş, adam olmuş-sun... Oysa benim hiç ümidim yoktu... Allah bilirken senden ne saklıyayım... Maşallah!... Haydi öp elimi bakayım!»

Kadı pişkin adam olduğu için eğilmiş öpmüş hocanın elini... Hoca bayılmış keyiften:

«Allah sana uzun ömürler vef-sin evlâdım!» demiş, «Herif der-di de inanmı zdm!»

«Nedir bu inanmadığın ho-cam?»

«Eşiğin okuyup da kadı olaca-ğına... Nasıl inanırsın evlât? E-şek okusun da kadı olsun... Son-ra tutsun benim elimi öpsün!»

Kadı kızmış bu iltifata:

«Hocam!» demiş «Sen sakalın-da da utanmaz mısın?»

«Tööbe de evlâdım! Neden u-tanacak mışım?.. İftihar ediyorum seninle. Huysuz bir eşek okusun da gelsin Koçhisar'a ka-dı olsun!»

«Tuuu!... Şu sarığından, şu ka-vuğundan da mı utanmazsın sen?»

Kadı, muhızırını çağırıp attır-mak istemiş hocayı... Bakmış ki işin içinde bir yanlışlık var. O-lamı biteni dipten doruğa anlat-tırmış.

«Haaa!» demiş, «Şimdi iş a-yan beyan çıktı meydana! Sen merak etme hocam! Adalet bu-lur yerini!»

Koçhisar kadısı haza kadı i-miş! Ne yapıp yapmış, hocanın eşiğini satan adamı buldurup çekmiş karşısına:

«Söyle!» demiş, «Nasıl satar-sın eşiği?... Haydi sattın diye-lim... Beni nasıl eşek yaparsın?»

Kadı kendi dâvasını bırakmış bir kenara, Hoca'nın dâvasını al-mış ele. Herife pazardan bir e-şek satın aldırılmış, vermiş yu-larını Hoca'nın eline, almış gön-lünü, yolcu etmiş...

Gel zaman, git zaman bir gün Hoca'yla karşılaşan kadı:

«Ooo, Hocam!» demiş, «Nasıl-sın bakalım?..»

«İyiym, çok şükür!»

«Eşek nasıl?»

«İyi... Fena değil!»

«Memnun musun?..»

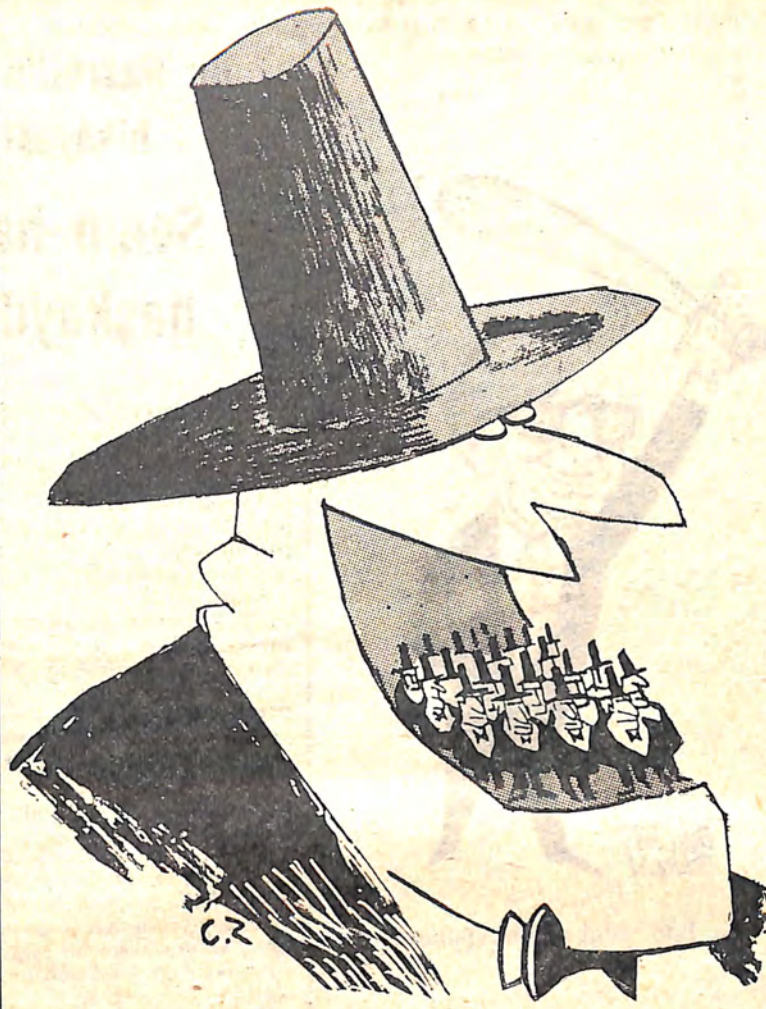
«Memnunum, memnun olması-na ama...»

«Eeee?..»

«Aaah evlâdım, bırakdeşme yarımı?... Bunlar da eşek mi?.. Senin halin çok başkaydı, çok!»

Remzi İŞİK

Ağız kalabalığı!

Anlaşamıyorlar !

Bay O. kendisinden on beş yaş küçük bir hoppa kadınla evlenmişti. Üstelik sık sık seyahate çıkıyordu.

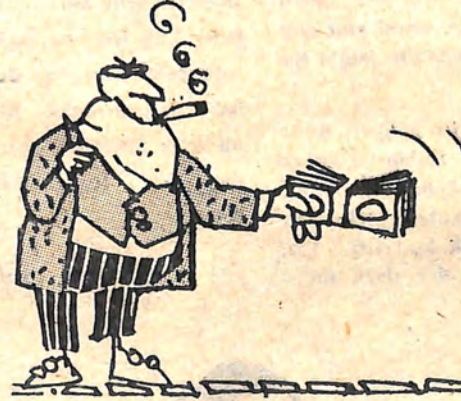
Bundan faydalanan karısının, kendisini önüne gelenle aldattığını herkes biliyordu.

Nihayet bir gün yakın bir arkadaşından bunu öğrenince, hemen eve döndü. Kapıyı açtı ve karşısına çıkan karısına bağırdı:

— Sızan, Her şeyi, her şeyi biliyorum!

Genç karısı, soğuk bir gülüşle sözünü kesti:

— Her şeyi biliyorsan söyle bakayım, Candemir'in telefon numarası nedir?...

Para, parayı Ç

Saygı

S AİT, akşam yemeğine patronunu mekler ve çerezlerle donattığı sofrayı Said, yemek sırasında bir aralık doldurarak patronuna ikram etti.

Patron, elni viski kadehine uzatır

— Hayır, teşekkür ederim içemiye

Fakat ev sahibi, biraz sonra gine patron yüzünü buruşturarak:

— İstemiyorum, zaten çok yemek

Diye reddetti ve sofradan kalktı.

Ailenin saygılı misafiri gittikten

— Yahu biliyorsun ki, topu topu gelen saygılı misafirin önüne koyduğumı tekmelediğim halde, bir türlü uydun, iyi ki patronun içki ile başı hoş

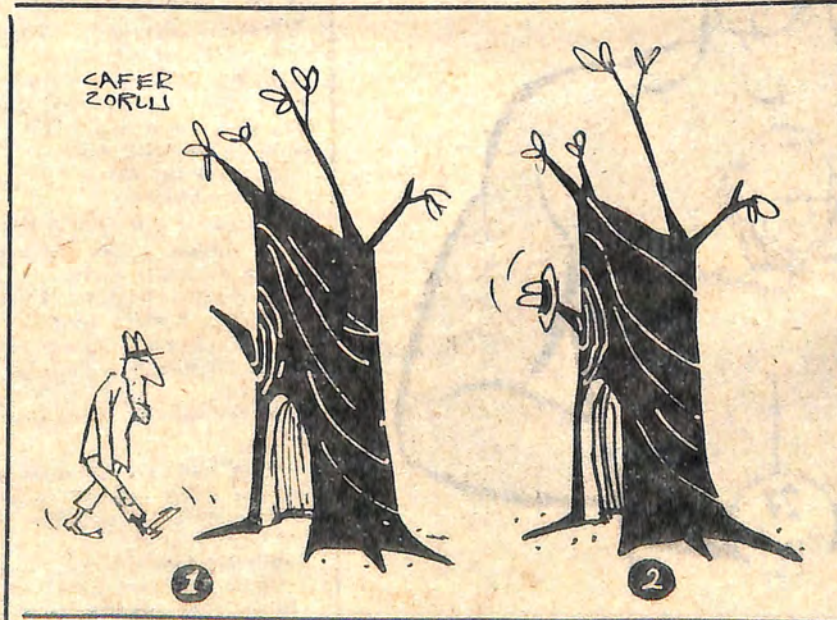
Sait, hayretle karısının yüzüne baktı

— Yahu sen ne zaman masanın ayağına rim yok benim...

— Sen patronuna her viski ikram ettiğin gibi ayağını tekmeledim...

YAZISIZ

YAZISIZ!

nan ne yaparlar?

demokrasi hakkında bir nutuk çekme-
rmanın reklâmını yapmaya başlar..
a da çekemedikleri İskoçyalıların cim-
mez. Başından geçen romantik ve dra-
mahramanlığını anlata anlata bitiremez.
ker ve dans etmek için kendisine bir
dam bulur.
arlık taslamaya çalışır. Sonra, bir iki
na başlar.
ıtlarını çıkarır ve önüne geleni oyuna
yretle bakar ve onların adına da söyler.
trafındakilere sorar:
ürk'ün sarhoş olunca ne yaptığını yaz-
çekince ne yapacağımız belli olmaz!

raları

k bir grup, lüks bir otelin çay salonun-
rtaya şöyle bir teklif attı:
kadar çayına bir şeker atsın!
atalım!..
iç tane şeker attı.
şöhret bulan kumralı takip etti. Önün-
B. diye anılan sarısına çevrilmişti. Sarı-
na seslendi:

Balık Kurumu 3 milyon lira ziyan etti. (Gazeteler)

Dostlar alış verişte görsün!

İsbat !!

İki delikanlı, sokağın başında durmuş,
konuşuyorlardı:

— Yahu, şu senin Kaya nerelerde, hiç
görünmüyor?

— Ben de görmüyorum artık...

— Neden? Çok yakın arkadaşın değil
miydi o?

— Öyleydi ama, artık onunla gezmiyorum,
bir türlü anlaşıyoruz..

— Ne gibi?

— O yeni çıkan şarkıları ıslıkla çalmasını
kolay kolay beceremiyor, çalmayı öğrenince
de o şarkıların modası geçiyor!..

safir !

mişti. Said'in genç karısı Semra, iyi ye-
gili misafirlerinin karşısında yer almıştı.
bulunan tek viski şişesinden bir kadeh

u, sonra birden çekti:

a viski ikram etmek istedi, bu sefer pat-

Semra, kocasına çıkıştı:

yarım şişe viskimiz var. Mostralık diye
sanın altından durmadan ayağımla, aya-
afire viski ikram etmekten vazgeçmiyor-
oksa o şişenin dibine darı ekilecekti!..

beni tekneledin. Böyle bir şeyden habe-

davranışında, ben masanın altından aya-

— Başımın üstünde yeriniz var!
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Suya % 30 zam yapıldı

YAZISIZ

S ABAHLEYİN erkenden uyan-
dım; ve kanımı yatakta hâlâ
uyur bırakarak yemek odası-
na geçtim. Kaynanamla karşı karşı-
ya kahvaltı etmeye başladım.

Kaynanam şişman, bön bir kadın-
cağızdı. Fakat kaynanalığına, şiş-
manlığına ve bönlüğüne bakmadan
bir de üstelik zarafet, nezaket tas-
lar.

Zarafeti, nezaketi de nedir bilir
misiniz? Her sabah, ben böyle kah-
valtı sofrası başına oturunca, key-
fimi sorar:

— E, bakalım, bu geceyi nasıl ge-
çirdin, evlâdım? der.

Artık, illâallah! Her sabah aynı na-
karat! Alaycı alaycı:

— Mükemmel uyudum. Sabaha
kadar rüyada sizi gördüm. dedim.

— A... Üstüme iyilki sağlık! Hele
şunun söylediğine de bakın. Ben o-
nun keyfini soruyorum, o bana ne-
ler diyor.

Ciddi bir tavır takındım:

— Demek ki geceyi nasıl geçirdi-
ğimle hakikaten alâkadar oluyorsu-
nuz, valde hanım. diye söze başla-
dım. Pekâlâ ama, ben iyi uyumu-
şum, fena uyumuşum, sizin ne üs-
tünüze vazife? Hem siz bu suretle
hatırımı sorarken samimi değilsiniz
ki... Meselâ şimdi: «Geceyi fena ge-
çirdim.» diyecek olsam, acaba akşa-
ma kadar üzülecek misiniz? İçinizi
kurtlar mı yiyecek? Geceyi iyi geçir-
diğimi söylersem canınıza canlar mı
katılacak?

Kaynanam elinin tersiyle önünde-
ki çay fincanını itti.

— A... Ne ters herifmişsin sen!

— Hah! Hay Allah razı olsun siz-
den! İşte kırk yılda bir samimi söz
söylediniz. Hakkımdaki hakikî fki-
rinizi ağzımdan işitiyorum.

Hatun fena halde suratı astı.

— Ne demek istediğimi galiba pek
iyi anlamadınız, dedim. Sizi neyle is-
terseniz temin edeyim ki ben kayna-
na düşmanlarımdan değilim. Şahsı-
nıza karşı asla garezim yok. Naza-
rımda herhangi bir kadınsınız. Fa-
kat eğer cidden söyleyecek bir sözü-
nüz yoksa, iyisi mi, susunuz. Canım
efendim, dünyada konuşmamaktan
daha kolay ne var? Lâkin siz, bu
fevkalâde güç bir işmiş gibi, taş çat-
lasa çenenizi zaptedemiyorsunuz.
Nenize gerek geceyi benim nasıl ge-
çirdiğim? Eğer sorunuza cevap ola-
rak: «Teşekkür ederim. İyi uyu-
dum.» deseydim, zihninizi yorarak,
yeni bir mânasız muhavereye zemin
olsun diye herhangi bi basmakalıp
cümle arayacak, meselâ: «Kızım
hâlâ uyuyor mu?» diyecektiniz. Ka-
rımın hâlâ uyumakta olduğunu, her
günkü gibi bu sabah da kahvaltıya
on ikide geleceğini pekâlâ bilmeniz
bu suali sormanıza mâni teşkil et-
miyecekti.

Kaynanamla karşı karşıya, uzun
zaman sustuk. Fakat kadıncağızı ha-
fakanlar boğuyordu. Dargın olma-
na rağmen, elhap tutuşmuş gibi
ağzını açmamak hiç de işine gelmi-
yordu. Nihayet sabrı tükendi:

— Artık günler uzamağa başladı,
dedi.

— Ne buyurdunuz? İşte yeni bir
cevher yumurtladınız. Bu yaşta bu

basmakalıp

AVERCENKO'dan çeviren Vâ-NÜ

ne zekâ? Hayretlere seza! Mart a-
yında gecelerin kısılp gündüzlerin
uzadığını ilkökul çocukları bile bi-
ler, yahu... Bunu şimdi bana söyle-
meğe ne lüzum var?

Kaynanam şişman bacaklariyle
sandalyesini devirerek ayağa kalk-
tı.

— Sen zaten kabalıktan başka ne
bilirsin?

— O da nasıl söz? Ben kabalıktan
başka bir söz bilmez olur muyum?
Nice bildiklerim var. Hem canım,
niçin ben kaba olayım? Anlamıyo-
rum... Size sordum mu ki bana gün-
lerin uzadığını söylediniz? Verdiğiniz
bu haberi saatlerden, takvimlerden,
lâmbanın geç yanmasından velhasıl
her şeyden farkedip duruyoruz. Lâf
söylemek gayretiyle bir takım bas-
makalıp cümleler söylemeğe lüzum
mu var?

Kaynanam ağlamağa başladı.

Kapıyı hızla kapatıp evden çık-
tım.

★

Yolda banka memurlarından Bay
Nikola'ya rastladım. Dairedeki yok-
lama defterine dakikasında imzayı
atmak için tabanları kaldırmış ko-
şuyordu. Beni görünce sırtıttı, ace-
leyle elini uzatarak:

— Ooo... Maşallah... Ne yapıyor-
sunuz, nasılsınız, âfiyettesiniz inşal-
lah? dedi.

Ve yoluna devam etmek istedi.
Fakat ben Bay Nikola'nın elini koy-
vermedim. Ciddi bir tavırla:

— Afiyetimi mi soruyorsunuz? di-

ye başladım. Madem merak ettiniz,
öyleyse sıhhatimin ne merkezde ol-
duğunu size anlatıvereirim. Her ne
kadar büyük değişiklik yoksa da si-
zi bazı hususlarda aydınlayabilirim.
Geçen gün vücudumda bir kırıklık
hissettim. İlkönce ehemmiyetli bir
hastalığa yakalandığımı sanarak, ilk
tedbir, bir konyak içtim. Tabanım
kızgın tuğla koydurdum. Sırtıma
vantuz çekirdim. Lâkin birşey de-
ğişmiş. Âdi bir soğuk algınlığı imiş;
geldi, geçti.

Banka memuru daireye geç kalı-
yordu. Elini elimden kurtarmağa
uğraştı. Fakat ben oralı olmadım.
Her kelimeyi uzatarak:

— ... Ha... Ne diyordum?... Bir
de midemin halini anlıyayım dedim.
Aynamı elime alıp ağızıma baktım.
Bir de ne göreyim? Dilim pas için-
de...

— Affedersiniz. Daireye gidece-
ğim!

— Yok efendim, olmaz... Madem-
ki bir kere sordunuz, demek ki öğ-
renmek istiyorsunuz. Sıhhatimin na-

sıl olduğunu tafsilatıyla anlatayım.
Hem daha suallerinizin öbürlerine
dair de cevap vermedim ki... Siz ba-
na: «Ne yapıyorsun? Nasılsın?» da
dediniz. Öyleyse işim gücümle de a-
lâkadersiniz. Size işim gücüm hak-
kında da malûmat vereceğim. -

Böyle söyleyerek, bir taraftan da
Nikola'nın elini sımsıkı tutmakta de-
vam ediyordum. Lâkin o, olanca
kuvvetini harcayarak benden yaka-
yı sıyrıldı. Kaçtı, gitti.

Arkasından haykırdım:

— Mademki hakikaten ne yaptı-
ğım, sıhhatimin nasıl olduğu ile a-
lâkadar değilsin, hattâ bunu dinle-
mek için bile boş zamanın yok, ne
demeğe bana sual sorarsın, herif?

Evden çıkmaktaki maksadım mi-
safirliğe gitmekti. Orada da basma-
kalıp lâkırdılar:

— Günaydın... Sefa geldiniz. Han-
gi rüzgârlar attı sizi böyle? Nasılsı-
nız?

Allah Allah! Gene «Nasılsınız?»
Fakat bu ziyaret ettiğim zat teklifli
olduğu için tersliyemedim.

— Teşekkür ederim. Siz nasılsınız?
diye ben de basmakalıp karşılık ver-
dim.

Ve misafirlikten ayrılınca «ka-
dar hep bu basmakalıp sözler birbi-
rini takip etti:

« Bayan nasıl? » « Çok şükür, iyi. »
« Kayınvalde? » « Hamdolsun. » « Mini-
miniler? » « Ellerinizden öperler. »

Bir müddet sessizlik.

«— Bugün hava ne kadar güzel!—

—Öyle efendim, hakikaten güzel.—

—E, daha, ne var ne yok?— —Şöy-
le böyle— —Haa... Bir müzik gru-
pu gelmiş, duydunuz mu?— —Pek
güzel çalışıyormuş, duydum.— —Musi-
ki cidden nefis şeydir.— —Ruhun
gıdasıdır.— —Öyledir efendim.—

—Alman musikisinden mi, Fransız
musikisinden mi, İtalyan musikisin-
den mi, Rus musikisinden mi, Ame-
rikan musikisinden mi hoşlanırsı-
nız?»

Kendi kendime:

«— Hay, canın kısılsın! diye dü-
şündüm. Nene gerek, adam? Ben
musiki mütehassısı mıyım ki fikri-
mi soruyorsun? Hele bak bak! San-
ki söyleyeceğim sözler hikmetmiş
gibi nasıl sahte bir merakla yüzü-
me bakıyor!»

Hakikatte ben müzikten anlıyan
insan değilim. Musiki bence kuru
gürültüdür. Lâkin fikrimi açıkla-
maktan çekindim. Yalanı uydur-
dum:

— Alman musikisinden! dedim.

— Evet! Beethoven... Wagner...

Bu saçma, bu dipsiz konuşma böy-
lece sürdü, gitti. Evde bu, sokakta
bu, misafirlikte bu... Her yerde
basmakalıp, her yerde samimiysiz
lâkırdılar...

Fakat bu hal yalnız benim başıma
gelmiyor. Aynı zamanda sizin de ba-
sınız bu derde yanmakta... İster mi-
siniz sabahtan akşama kadar ko-
nuştığınız sözlerin bir muhasebe-
sini yapınız da o zaman görürsü-
nüz: Kaçı lüzumlu ve samimi lâ-
kırdı; kaç boş, saçma ve basma-
kalıp...

Bugünden tezi yok, tecrübesine
başlayın.

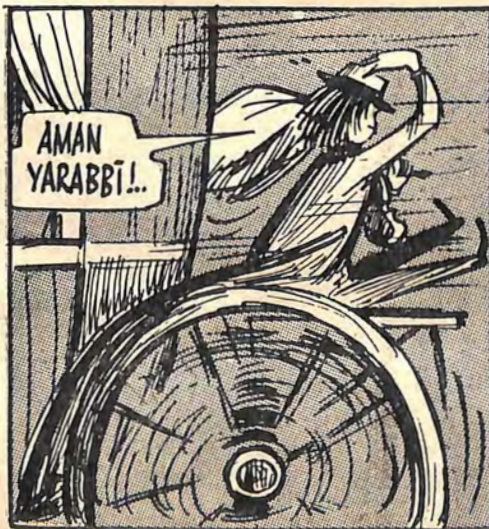
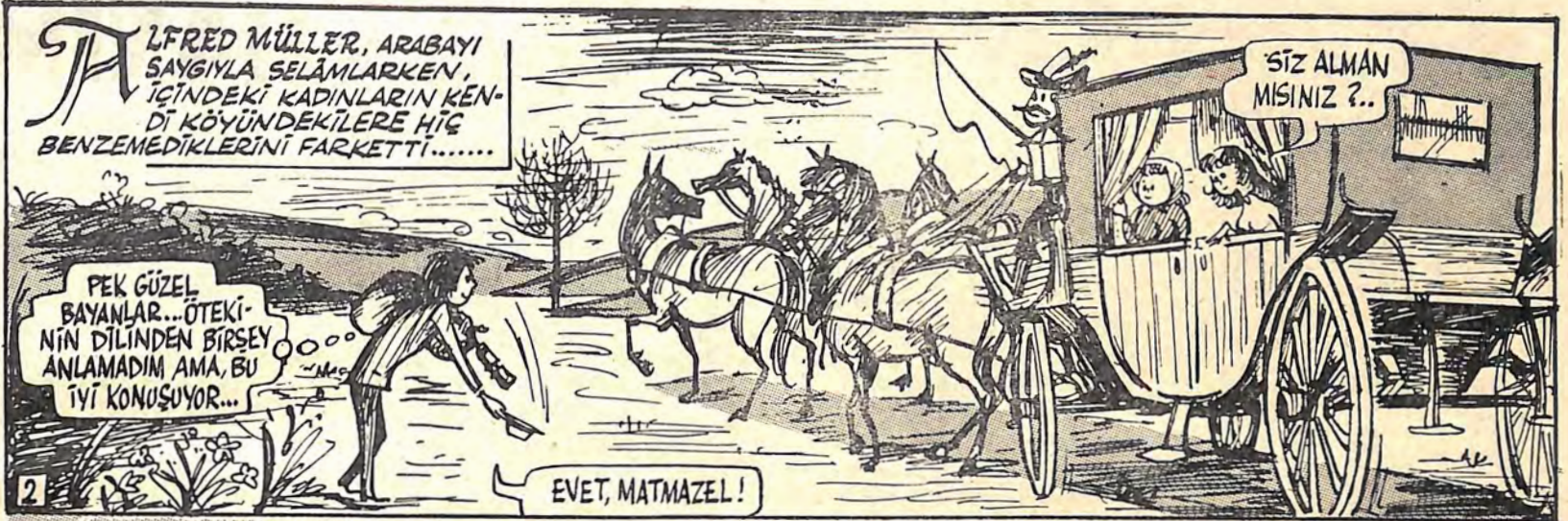

— Daha nasılsın şekerim?!...

bir çalgıcının seyahati

çizen:

BÜLENT
EREN

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 15 —

Hiç sesimi çıkarmadım, cevap vermedim...

★

Kanarya odaya girdiği vakit, elimde (Zavallı Necdet) vardı.

Bu biçare romanın da başına gelenler. İki aydır ortada sürüklenip duruyor. Ayşe hanım:

— Böyle (Monte Kristo) lar, (Lort Hop) lar, insanı büsbütün zıvanadan çıkarır; ver onu bana bakayım. Sana tatlı ve sahici bir masal söyleyeyim de onu dinle! diyerek kitabı kapı.

İlk kum sancısının nasıl tuttuğunu nakledecekmış.

— Şöyle rahat rahat uzan; gevşedin mi, usulcacık giderim! diyordu.

Ahışık olmadığımı rağmen, içki beni tutmuyor. Vücudumda, o deminki uyuşukluktan eser yok...

— Ayşe hanım, seni dinliyorum! dedim. Başladı anlatmağa:

Kanaryanın masalı:

«Kaç sene oldu bilmem, o zaman yaşmak, ferace devri; çarşafın daha adı sanı işitilmiyor...

Gencim, 20, 25 yaşlarında var yoğum. Hoppalanın hoppalasayım da. Ha bir kol çengi, ha ben...

Hangi meclise girsem, susta durduruyorum. Medede başladım mı, kadehler kırılıyor, paralar serpiliyor, (öt Kanaryam öt!) nidaları ayyuka çıkıyor...

Paşalar, Hünkâr yaverleri, miras vediler gözümün içine bakıyorlar.

Benim bunlara kulak astığım yok ya, zavallıcık Ayşe, Enderonlu Çerkes Ömer beyin delisi.

Ömer bey de Ömer beydi yani ya. Kapı gibi boy, levent gibi endam, incecik bel... Çerkes eğerli atına binip de Çırpıcıyı, Veliefendiyi, Kâğıthane'yi bir boyladı mı, hanımların yüreği, hezar yaprağı gibi titrer... Hakları da yok mu?

Badem gibi gözler, kara kara kaşlar, burma burma bıyıklar.

Adamcağız, derdimden seyyah; (Kanaryacığım!) diye içini çekerken, ahi can evinden geliyor.

Üç dört kere, ya görüşmüş, ya görüşmemiştik. Oturduğum eve taktı kancayı...

«Şayet kapıyı açmazsanız, camı, çerçeveyi indiririm» diyerek, ev sahibine, teyze hanıma zilgiti vermiş.

O zaman, İstanbul içinde tosun çok. Kabadayılar, babayiğitler, (On

ikiler) in sayılı fırtınaları dehşet...

Kahraman bey, Arap Abdullah, Kadayıfçı Ali, İstinyeli Salih, Gümrüklü Şahap bey, Mektepli Şemsettin, Kambur Mehmet, Kazasker Ahmet efendi... gibiler, ortalığı susta durdurmuş; vurdukları vurduk, kestikleri kestik...

Çerkes Ömer beyin, bunların birine metelik verdiği yok... Aklına esti mi damlar evc...

Beygirinin, nal sesini duyar duymaz, Yasemin bacı kapıya koşar; bir kanadını değil, iki kanadını açıp, (buyurun Ömer beyciğim!) diye karşılır.

İşte, efendicağızıma söyleyeyim, Ömer bey bana böyle tutkundur...

Sarhoş mu oldum, nedir, eski defterleri açıp foyamı, marifetlerimi meydana çıkarıyorum amma kusura bakma.

Bir gece geç vakit Ömer bey kapıya yüklendi; yani ya, Acıçeşmedeki Bahri'nin evine.

Elinde altı patlar, (Kanarya da Kanarya!) diye bütün mahalleyi ayağa kaldırıyor.

İçeri girer girmez, bileğimden kavradı; eğerinin önüne beni oturttu; hayvanı mahmuzladı.

Kar, lâpa lâpa yağıyor. Sokak başlarında pinekliyen bekçilere yaklaşıırken, Ömer bey, altıpatları gösteriyor; «davranma bekçi!» deyip geçiyor.

O zaman şimdiki gibi mi? Meydan da ne zaptiye var, ne polis... Sokaklar, zifiri karanlık...

Cumbalı bir evin önünde durduk, beygirden indik.

O mahalle, Hobyar taraflarıymış; girdiğimiz ev, bir arkadaşının evi imiş.

Uzatmıyalım, o sokağın içinde bir evin iki odasını tuttu; ertesi gün oraya naklettik.

Elâlemin ağzı açılacak, mahalleli ayaklanacak, evi basmağa kalkacak diye dünyayı gözüm görmüyor.

Ömer bey: (İki gün sabret; aylığı alayım, Eyüp Sultana gideriz, tövbe edip başından üç tas su dökersin; ertesi gün, imamı çağırıp nikâhı kıyarız!) diye ağzıma bir parmak bal çalmada...

Uzatmıyalım, bu sıralarda, bir gün öğle üstü geldi. Günlerden cuma, mevsim de bahar; Kâğıthane zamanı...

Ha, onu unuttum. Eve, Hala hanım isminde, bana baskı makamında bir hatun getirmişti.

— Çabuk, Hala hanımla feracele-ri giyin; Kâğıthane'ye gidiyoruz! em-ri ni verdi.

Giyindik, kuşandık. Aksaraydan, Şehzadeye sapıp Unkapanına indik; bir piyade kayığına bindik.

Ömer bey, bilmem kimi görüp konuşacakmış da ondan sonra, atla gelecekmış. Bizi kayığa koydu, çekilip gitti.

Kâğıthane o zamandı. Şimdi o eski Kâğıthane nerede? Yerinde yeller esiyor; mumla arasan gene bulamazsın.

Eyübün fulya tarafları bin bir ayak; daha, Silâhtarğa'ya gelmeden, deniz kenarları, iki keçeli insanla kaynıyor. Dereye gireceksen, giremezsin ki. Ben deyim beş bin, sen de on bin kayık. Kayıklarında (bembeyaz) gömlekler, bol kollar, katmerli şalvarlar.

Erkek kayıklarında, kilpranga beyler, temiz pâk efendiler; kadınların kinde süslü süslü hanımlar, billûr

yaşmaklı tazeler... Sonra, sandıkçı esnafları, yorgancılar, uzunçarşılılar... Sazlar, zilli maşalar, rakıslar... Çayırılarda, rengârenk basma şalvarlarla göbek atan, kıpti kızları... Dere kenarında, şalları yayıp, rüzgâr uçurmasın diye, gümüş güğümleri koyup, yayılanlar... Kuzu sövüşleri, yalancı dolmalar, bademli helvalar yiyenler...

Arabalar tarafı da başka âlem.

Konak arabalarında kibarlar, faytonlarda beyler, kupalarda hanımlar... Hepsî, saf saf olmuş piyasa ediyorlar. Beyler, hanımlara kalıp sigarası, fındık, fıstık atıyor, hanımlar beylere aşinalıklar, tebessümler yağıdırıyor.

Nerede ise ikinci ezanı okunacak, hâlâ bizim kayık alargada bocalamakta...

O zamanlar, 66, taş çatlasa 23 yaşındayım. Papazi yaşmağın altında, altın sarısı gibi saçlarım; mor feracenin içinde teleme peyniri gibi vücudum... Bir of! diyen bir daha demiyor.

Kayığı bir kenara çekirdik. Biraz kahvaltılık ile bir cicim de geti miştik; cicimi serdik, oturduk.

Beş dakika geçmedi. Önümüzde, tırşe boyalı iki çiftte; içinde, hem saz, hem zurna.

En cümbüşlü kayık o idi. Bütün sandallar, etrafını, fırdolayı çevirmişler; herkesin gözü onda.

Hamlacıların (sıya!... açma!...) sadaları arasında, bir de baktım ki serasker yaveri meşhur, kolkıran Âdem bey...

Şipin işi beni görmesin mi?... Sol gözünü kırparak işaret etmesin mi?

Yüreğime inecek. Yanımda, Hala hanım, mala hanım bulunduğundan haberi yok. Eskisi gibi, Acıçeşmedeki evde oturuyorum, başıma buyruğum zannediyor.

Ben görmemezliğe gelip yüzümü döndürüyorum, Âdem bey inadına musallat. Bu sefer, başladı mı söz atmağa:

— Ötsene Kanaryam!.. Şakrasana Kanaryam!... Yakıp yıksana Kanaryam!...

İşte, ilk kum sancım o gün tuttu. Bu icat da benim değildir ha!.. Rahmetli cici annemin bir görümcesi varmış. Kocası üstüne yürüdüğü, kaynanası ağzını açtığı vakitler, kum sancım tuttu diye yalancıkta kıvranağa başlar, yakayı kurtarırmış. Allaktan, o görümce hanım aklıma gelivermişti.

Düşündüm, taşındım; başka çare yok. (Aman halacığım kum sancım tutuyor, ölüyorum!) diye, gözlerimi kapayıp kadının göğsüne kendimi bırakıverdim.

(Devamı var)

ŞİİRLER

BİR

RÜZGÂR

ESTİ

YUSUF ZİYA ORTAÇ

PEK YAKINDA ÇIKIYOR

Fiatı 5 Lira.

Umum Satış Merkezi : Akbaba Yayınevi, Divanyolu Klodfarer Caddesi No. 8-10 — İstanbul

KOMİSER OSMAN

TURHAN SELÇUK

DÜĞÜN GECESİ ESRARI

(15)

DÜĞÜN GECESİ SABAHİ,
KAPI ÖNÜNDE UYUKLAMIS
OLAN FETULLAH, BİR PAT-
LAMAYLA UYANIR...

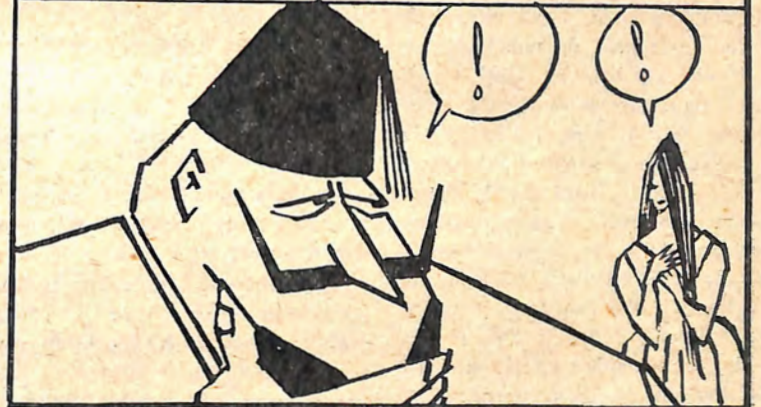

BU ANI PATLAMA
KOMİSERİ YERİN-
DEN FIRLATMIŞTI.

SİLÂHSİZ YAKALANDIK. HE.
RİFLER TAKTİK DEĞİŞTİRDİ-
LER GALİBA...

YARALANAN FİLÂN YOKTU... SİLÂH ATILDIĞINA DAİR BİR
EMARE DE GÖRÜNMEYORDU.

YAHU BU HATUNUN İRİ İKİ GÖĞÜ
MEVCUTTU BİRAZ EVVEL!

KORKTUĞUM BAŞ-
MAĞELDİ NİHAİYET

FEHİME HANIM BİADEN KOMİSERİN
ÜZERİNE ATILIR...

PISIRIK HERİF! BUN-
LAR HEP SENİN
YÜZÜNDEN.

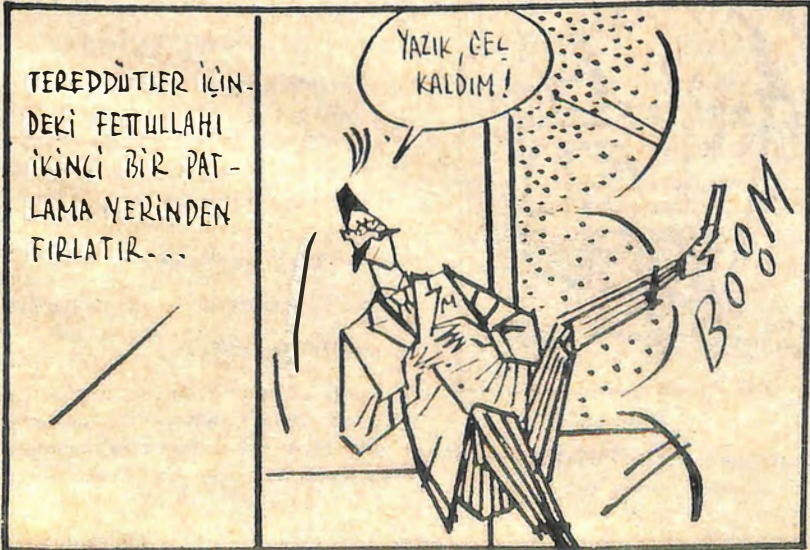

NE YAPSAM ACABA? KO-
MİSERİMİN HİÇ SESİ
ÇIKMIYOR...

TEREDDÜTLER İÇİN-
DEKİ FETULLAHI
İKİNCİ BİR PAT-
LAMA YERİNDEN
FIRLATIR...

YAZIK, ÇEL
KALDIM!

OSMANIN MUAVİNİ
HENÜZ YERE
DEĞMİŞTİ Kİ BU
ŞEFER ÜÇÜNCÜ
BİR PATLAMA
DUYULDU...
BU KOMİSERİN
SESİ YDI.

DEVAMI VAR

!!

BES

Genç Kız

Yazar:
RONA JAFFE
Çeviren:
GÖNÜL SUVEREN

— 33 —

Caroline yatak odasından çıkarken dönüp arkasına baktı. Yeni, kırmalı yatak örtüsü tahta, halısız döşemeye öyle bir tezahür teşkil ediyordu ki. Odadaki iki sandalye birbirine uymuyordu, penceredeki perdeler de eskidi. Caroline, Kippie'nin Port Blair'deki evini hatırlatıyordu. Kendilerinin benzeyen hoş, rahat bir yer... Kippie o evi terkmişti. Çocuk doğurmak bir hayli para istiyordu. Tıp tahsili de pahalıydı, kira ile yiyecek de öyle. Tabii kocası mezun olduktan sonra Kippie sayfelerden birine yerleşir, orada bir ev almayı düşünmekteydi. Caroline, kendi kendine, «Belki Kippie doğru düşünüyor,» dedi. «Yanlış düşünen belki de benim. Fakat onun hayatına tahammül edemem. Bu evde bir saat kalmak bile beni fena eder. Üstelik kocasını doğru dürüst gördüğü de yok. Çocuk ya mektepte, ya hastahane, ya da çalışıyor.»

«Ben bunu Eddie için yapabilirim mi?» Genç kız tekrar Eddie'yi hatırlamıştı. Zaten Fabian'da geçirdiği o mühim dokuz aydan daha evvel tanıdığı, ahabalık ettiği kimse-leri görünce muhakkak mâziyi hatırlıyordu. Mâzi ona hâlâ ıstırap ver-mekteydi. Caroline, «Evet,» diye düşündü. «Bütün bunları Eddie için yapabilirim. Ben de tıpkı Kippie gibi sıkıcı bir ev kadını olabilirdim...»

Kippie, «İşte bu Paul Landis,» dedi. «Arkadaşım Caroline Bender. Bildiğin gibi kendisinden daima bahsederim.»

Paul Landis, «Hakikaten öyle,» diye cevap verdi.

Elini uzattı. Caroline ile el sıkıştılar. Genç kız bir kokteyl partide el sıkacak kadar ciddi bir erkekle o zamana kadar karşılaşmamıştı. Genç adam bir seksen boyundaydı. Düz, siyah saçları, kocaman bir burnu ve bağa gözlükleri vardı. Caroline ona bakarken, «Koskocaman bir kuşa benziyor,» diye düşündü. Paul Landis'in sırtında siyaha yakın koyu gri flanel bir elbise, sıkı, yuvarlak yakalı beyaz bir gömlek vardı. Dar siyah örgü kravatına bir de iğne takmıştı. Elbisesinin bir hayli pahalı olduğu belliydi, iğne de altındandı.

Paul, «Size içki getireyim mi?» diye sordu.

Caroline, «Lütfen,» diye cevap ver-di. «Bir Martini rica edeceğim.»

Kippie atıldı. «Martini yok ki. Fakat Paul yapabilir herhalde.»

Paul, «Hem de memnuniyetle,» dedi. «Bir su bardağı var mı?»

Kippie güldü. «Martini sürahimiz bile var. Düşünde hediye etmişlerdi. Dur, ben getireyim.»

Paul Caroline'e baktı. «Duyduğuma göre (Okuyucu) luk yapıyormuşsunuz. Entersan bir iş olmalı bu.»

Caroline, «İyi bir kitap okuduğum zaman hakikaten öyle,» dedi. «O zaman kendi kendime, «Bana bu iş için mi para veriyorlar?» diye soruyorum.»

Paul güldü. «Benim okuyabileceğim kitaplarınız var mı?»

«— Bilmem ki... (Güzel Vücutler) i okudunuz mu? Veya (Tütün Tepe)-yi?»

«— Bana bunlar bir yerden çalmış gibi geldi... Veya bu romanlar son derecede kötü şeyler.»

Caroline, «Fakat, birkaç milyon bunu arzu ediyor,» dedi.

Paul, «Bana da birkaç kitap gönderirseniz memnun kalırım,» diye cevap verdi. «Onları bir okuyayım bakalım. Yalnız bu kitapları düz kâğıda sarın.»

«— Satın alıp okusanız olmaz mı?»

«— Alayım öyleyse... Nereden alınacak?»

«— Herhangi bir gazeteciden.»
Paul, «Pekâlâ,» dedi.

Kippie neşeyle, «İşte Martini sürahisi bu,» diye yanlarına geldi. «Artık Paul seni kendine hayran etmek için güzel bir Martini yapsın.»

Caroline, «Eğer her Martini yapana âşık olsaydım,» diye düşündü. «New York'taki bütün barmenlerin peşinden koşardım. Fakat Kippie ile beni onunla evlendirmek istiyor diye Paul'a da düşman olmamam lâzım. Ondan hoşlanmağa çalışayım bari. Fena insan değil, ama biraz sıkıcı.»

Paul süratle Martiniyi karıştırarak, «Sizi tahlil edeyim,» dedi. «Bunları sakın Kippie'den öğrendiğimi zannetmeyin. Fakat halinizden Wellesleü veya Radcliffe Üniversitesine gitmiş olduğunuz anlaşılıyor.»

Caroline, «Radcliffe,» diye cevap verdi. «Fakat arada çok fark var.»

«— Bütün Radcliffe'li kızlar bunu söyler. New York'da Ellinci sokakla Sekseninci sokak arasında oturuyorsunuz.»

«— Basit bir tahmin.»

«— Doğru mu değil mi?»

«— Doğru... Fakat ben sokağın o kadar ilerisinde oturuyorum ki. O-

rası öyle zannettiğiniz gibi sık değil, sadece ucuz.»

Paul, «Bir de oda arkadaşınız var,» dedi.

Genç adamın onu böyle kolayca sınıflandırması Caroline'i kızdırmıştı. Genç kız, «O bana değil de,» diye düşündü. «Hayalindeki kıza bakıyor.» Sonra, «Bu da doğru,» dedi. «Gregg Adams.»

«— Gregg?» Paul kaşlarını kaldırdı. Muhakkak ki Gregg'in erkek olmadığını anlamıştı, Caroline'in bir gençle oturacağını da düşünemezdi. Fakat basit bir şaka fırsatı eline geçmişti, ondan istifadeye çalışıyordunuz,» dedi. «Avukat olduğunuz anlaşılıyor.»

«— Sıkıldınız mı?»

«— Yoo... Bir Martini daha istiyorum.»

«— Bravo! Tam benim kafamdasınız. Ben de sizinle birlikte bir Martini içeyim.» Martini sürahisini alarak içine cinle vermut koydu, bu sırada Caroline de etrafına bakınmaktaydı. Kippie'nin kocası Don kolunu bir arkadaşının bo nuna atmış, neşeli neşeli konuşuyordu. Port Blair'de herkes onun bir dahi olduğundan emindi. Kendisine istikbalin en büyük doktorlarından biri nazarıyla da bakılırdı. Caroline, «Belki de o hakikaten bir dahi,» diye düşündü. «Hastalarının başucunda o gayet hoş bir şekilde hareket edecek. Fakat Kippie'nin başucunda nasıl hareket ediyor acaba? Kippie ile o bana sevişemezlermiş gibi geliyor...»

«Paul, «Ne yapmak istersiniz?» diyerek kadehi Caroline'e uzattı. «Ti-yatroya mı gidersiniz? Baleye mi? Dikkat edin, bardak taşı.» Genç kıdu.

Caroline, «Sonunda iki g var,» diye cevap verdi. «Gregg... Kendisi artist.»

Paul devam etti. «O apartmanda çok oturmadığı için kendisiyle iyi geçiniyorsunuz,» diye devam etti.

«— Kendisini sevdiğim için de...»
«— Orası muhakkak.»

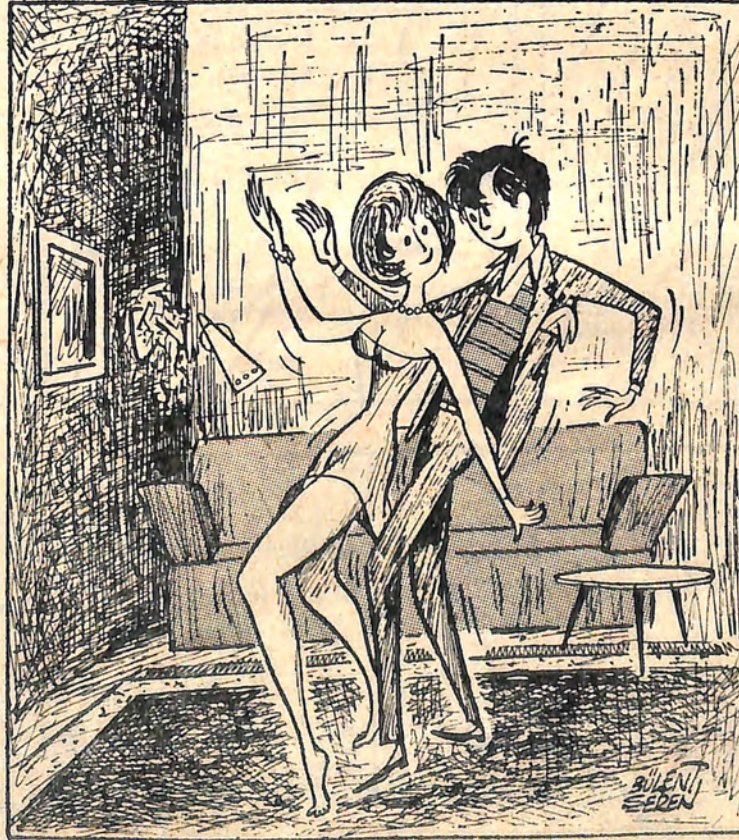
Caroline, «Beni sorguya çekiyorsun-za çabucak bir peçete uzatarak kadehi aldı. Altını dikkatle kuruladıktan sonra tekrar Caroline'e verdi. «Dikkat edin. Ben iyi hesap edemişim.»

«— Artık taşmıyor.»

«— Elbisenize bir şey olmadı ya?»

«— Hayır, hayır.»

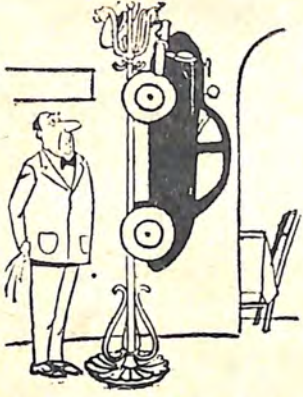
Paul, «Elbiseniz de çok güzel,» dedi. «Kızların siyah giymesi hoşuma gider. Bence dünyada siyahtan başka renk yok.»

— Şekerim, ne güzel oynuyorsun... Sen Twist'i nerede öğrendin?...

— Otobüste sevgilim!

(Devamı var)

Park yapacak yer bulamayınca...

Allah rahatlık versin !

Mrs. Vanderdam bir briç partisi veriyordu. Herkes oyuna daldığı sırada, merdivenlerden tıpr tıpr bir ayak sesi duyuldu. Bunun üzerine Mrs. Vanderdam misafirlerine:

— Şışş, dedi; çocuklar Allah rahatlık versin demeye geliyorlar... Canlarım benim!..

O lâfını bitirince, merdiven başından cırlak bir ses duyuldu:

— Anne; Percy yatağında bir tahtakurusu buldu ve benim yatağıma koydu!..

Çocuktan al haberi...

Küçük Tommy annesine anlatıyordu:

— Anne, ablam May karanlıkta da herşeyi görüyor.

— Nerden anladın Tommy?

— Çünkü geçen akşam Mrs. Steady ile içerde karanlıkta otururlarken şöyle diyordu:

«Sevgilim, traş olmamışsın!»

Uzun konuşma

Politikacı birden lâfı çok uzattığını anladı:

— Affedersiniz, dedi; çok uzun konuştum; saatımı yanıma almamışım da, vakti tayin edemedim!..

Dinliyenlerden biri cevap verdi:

— İyi ama, karşınızdaki duvarda takvim asılı idi...

Eşek!

Karısı ölüp dul kalan zengin bir çiftçi, komşu kasabada, şöhreti pek te iyi olmyan bir kadına tutulmuştu. Etrafın ne diyeceğine pek aldırmadan, kadını birkaç gün geçirmek üzere çiftliğine davet etti ve sevgilisinin geleceğini bildiren telgrafı alınca, eşeğine binip onu karşılamak üzere yola çıktı. Yolda eşek bir ara müthiş coşup etrafa çifteler atmağa ve anırmağa başladı. Bu neşe tezahürü uzayınca çiftçi dayanamadı ve eşeğine :

— Ne oluyorsun karakaçan dedi; telgrafı sen mi aldın benim mi?..

Milletler Gülüyor

Psikanaliz

Ruh doktoru divana yatırdığı hastasına soruyordu:

— Kızlarla geziyor musunuz?

— Hayır doktor...

— Hoşunuza gitmiyor mu böyle şeyler yoksa?...

— Hoşuma gitmez olur mu doktorcuğum?..

— Peki niçin arada bir kızlarla ahabpılık etmiyorsunuz?

— Karım bırakmıyor doktor...

✕

Biliyor mu?

Ondört onbeş yaşlarında bir çocuk burnundan ağzından dumanlar savurarak sigara içiyordu. Yoldan geçen bir kadın dayanmadı çocuğun yanına yaklaşıp sordu:

— Annen, senin böyle sigara içtiğini bilse ne kadar kızardı kim bilir?

Bacaksız cevabı yapıştırdı:

— Peki ya senin kocan, böyle sokakta tanımadığın erkeklerle konuştuğunu duysa ne derdi acaba?

Golf

Peter'in karısı soruyordu:

— Kocacığım niçin artık George'la golf oynamıyorsun?

— Sen olsan sayıları yazarken hep hile yapan, arkasını dönünce topu çukura yuvarlayan, durmadan mızıkçılık yapan biri ile oynar mısın?

— Oynamam elbette!...

— George da öyle yapıyor işte!...

✕

Nuh!

Öğretmen sınıfa zor bir sual sormuştu. Sual şu idi: Acaba Hazreti Nuh tufan boyunca teknesinde ne ile vaktini geçirmişti. Çocuklardan uzun zaman ses seda çıkmadı, o zaman öğretmen cevabı kendi verdi:

— Balık tutarak vakit geçirmiş olabilir...

Arka sıralardan küçük Freddie'nin itirazı duyuldu:

— İmkânsız; iki tane küçük solucanla nasıl balık tutulur bütün tufan boyunca?..

— Allah Allah, ne diye bana böyle bakıyorlar?

İkaz !

Freddie Appleberry, uzun yıllar tam bir çapkın bekâr hayatı yaşamış, gece klüpleri, bar ve meyhanelerin altını üstüne getir mişti. Fakat en sonunda yoruldu ve hayallerinin eşini bulup evlendi. Karı koca çok mesut yaşıyorlardı. Lâkin bir gün Freddie'nin karısı başka bir şehirde yaşayan hasta kızkardeşini ziyarete gitmek zorunda kaldı. Kendi yokluğu sırasında Freddie'nin eski alışkanlıklarına dönmesinden çok korkuyordu.

Birkaç gün hiçbir hâdise olmadı. Dördüncü günü ahabpları olan bir karı koca Freddie'yi akşam yemeğine dâvet ettiler. Freddie koyu renk elbiselerini, kravatını ve gece ayakkaplarını giyip yola çıktı. Bir ara eli cekecinin cebine gitti, orada bir kâğıt vardı. Çıkarıp baktı, karısının elyazısı ile şu satırlar gözüne ilişti:

«İşte tepeden turnağa giyindin; nereye gidiyorsun bakalım?»

Ödünç!

Mark Twain'in evini ilk defa ziyaret eden William Dean Howells, ortalığı dolduran bir sürü kitabı görünce, kitapların çok bol olmasına rağmen bunları yerleştirecek yerlerin azlığı dikkatini çekmişti. Dostu Mark Twain'e bunu söyleyince büyük yazar güldü:

— Haklısın azımsın, ama insana ödünç kütüphane rafı vermiyorlar ki!..

Pantolon

Televizyon komedyenlerinden Eloise Melhone, bir erkek arkadaşıyla şakalaşıyordu:

— Biz kızlar olmasaydık, sizin pantolonlarınıza kim düğme dikecekti?

— Siz kızlar olmasaydınız, erkekler pantolon giymezlerdi ki!..

Piyano

Kapıyı çalan adam, şapkasını çıkarıp kendini tanıttı:

— Ben piyano akortcusuyum madam!

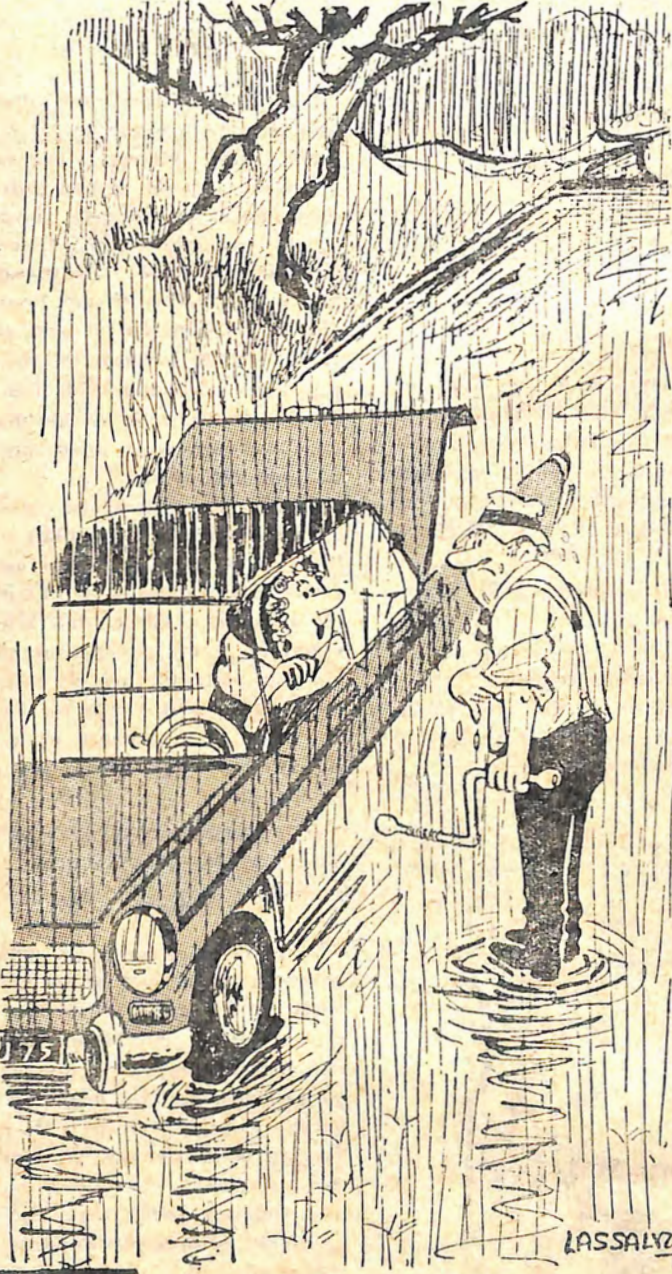
— Fakat ben piyano akortçusu çağırmadım ki...

— Komşularınız çağırıyor madam!..

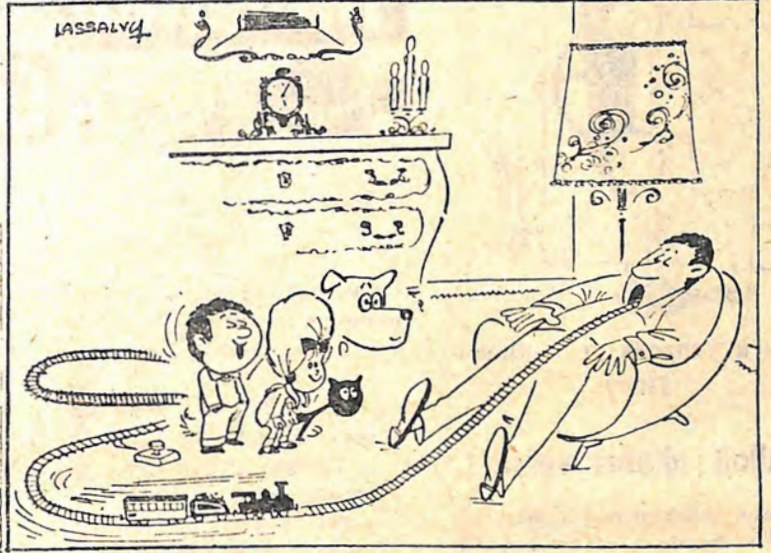

— Mecburdum deli gibi sürmeye bay polis... Karım bekliyordu!

dünya Karikatürleri

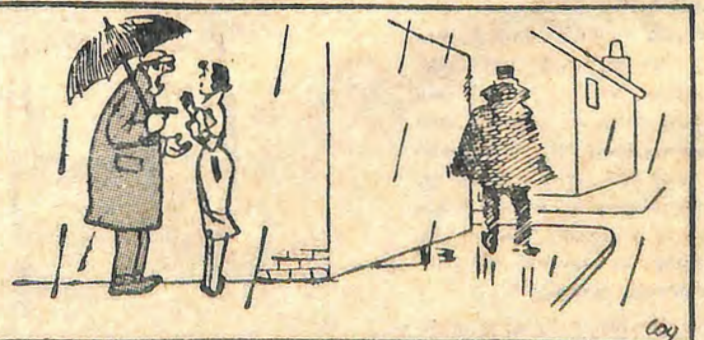
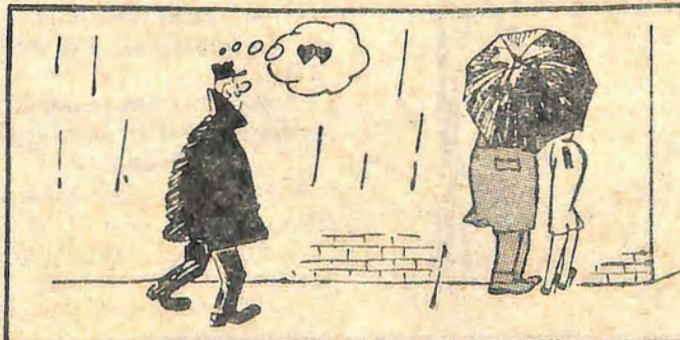
-YORULDUN MU ?.. DERİN BİR NEFES AL, AÇIK HAVA KUVVET VERİR !

-TÜNELE GİRİNCE, UYANIR !..

KADIN - EVET DEMEDEN EVVEL SÖYLE : YE-
MEK, ÇAMAŞIR, ÜTÜ BİLİYOR MUSUN ?

Bir Hayatın Romanı :

İSMET İNÖNÜ

Yusuf Ziya Ortaç

4.

BASILIŞ

- ★ Birinci, ikinci, üçüncü baskıları onbeşergün içinde tükenen bu eser, kitap yayınında satış rekorunu kırmıştır.
- ★ En büyük Devlet adamımız İsmet İnönü'nün hayatı, vesikalara sanat güzelliği verilerek, bu kitapta bir roman tatlılığı içinde anlatılmaktadır.

Fiatı 5 lira.

- Umum satış merkezi : Akbaba Yayınevi. Divanyolu, Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 — İstanbul.

AK 41

KÜLTÜR YAYIN 4

1962 YILINDA

İKİ MİLYON
LİRALIK

APARTMAN
DAİRESİ
ARSA VE PARA
İKRAMİYELERİ

HESAPLARINDA EN AZ 200 LİRASI BULUNANLAR

VADELİ HER 50 LIRAYA VADESİZ HER 100

LIRAYA BİR KUR'A NUMARASI ALIRLAR

TÜRK TİCARET BANKASI

Reklamcılık - 926 - 42

HERKESİN BİR ŞEYTANI VARDIR!

Şeytan

Herkesin sevgili şeytanı olacak!

FİLİZ!

Orhan Kemal'in en güzel, sahiden en güzel romanı:
Şeytan'da!

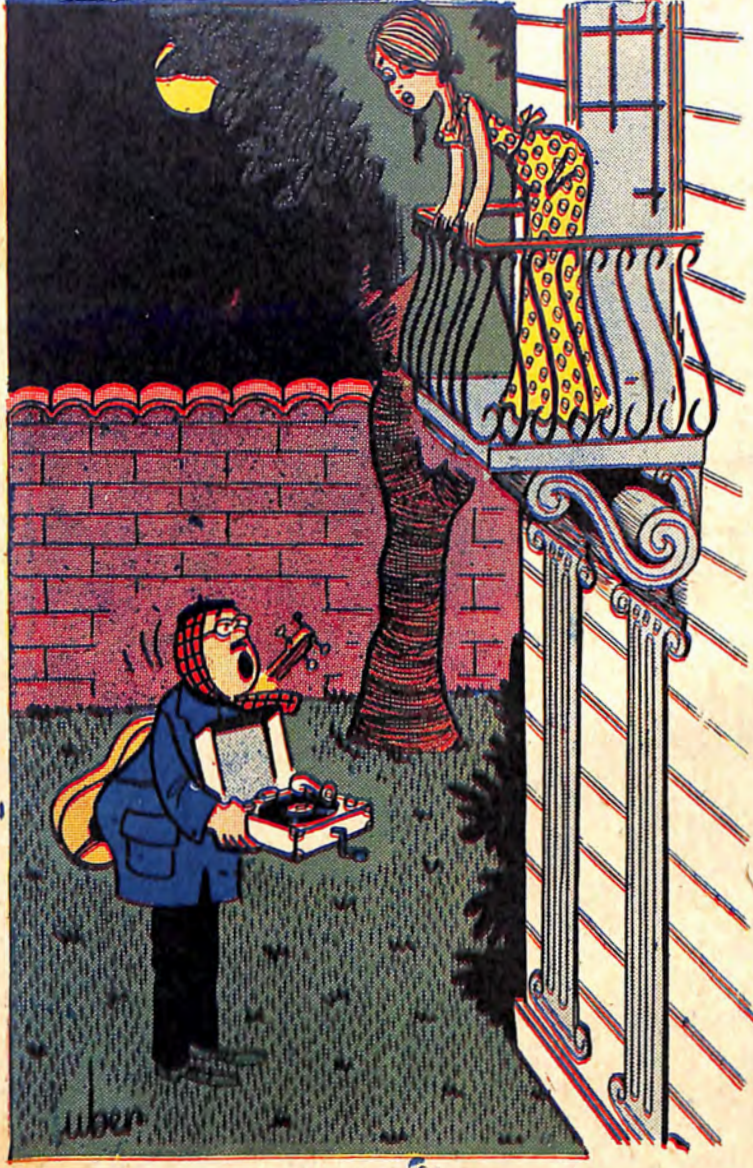
Kör Şeytan

Soluk soluğa okuyacağınız macera ve polis romanı:
Şeytan'da!

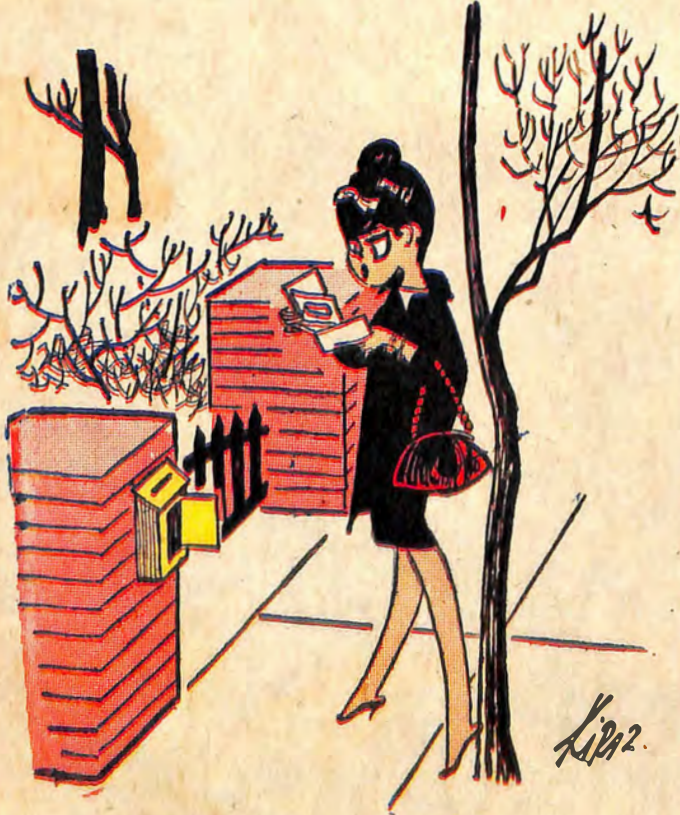
Şeytan, gençlerin neşesini, ihtiyarların gençliğini arttıracaktır!

AK. 43

Akbaba

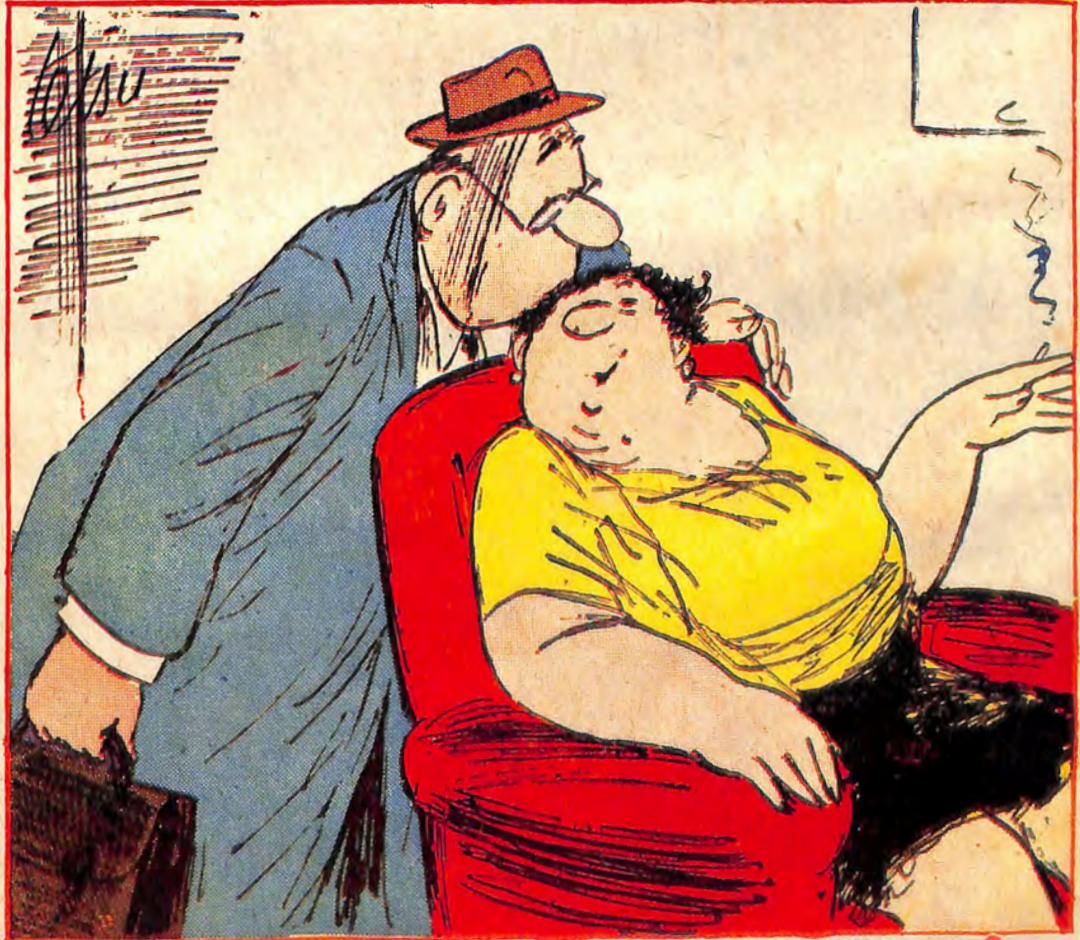
-AFFET SEVGİLİM, NEZLEDEN
SESİM KISILDI...

-BİRİCİK SEVGİLİM DİYE İMZA
ATMIŞ, ACABA HANGİSİ?..

-KUSURA BAKMA PATRON, BOYUNA
AT AVLAMAKLA ÖMÜR GEÇMEZ!

-YOK YOK, ALNIMDAN DEĞİL, KIRK YIL ÖNCEKİ
GİBİ DUDAKLARIMDAN L